

Πάνος Α. Ζέρβας

Η ακρογιαλιά

Θεατρικό, σε τρεις πράξεις

η καλύβα

Ταβερνάκι «Η Ακρογιαλιά». Η πρώτη πράξη, στα 1940. Η δεύτερη και η τρίτη, στα 1967. Οι αλλαγές από την πρώτη στη δεύτερη πράξη, απότοκες του χρόνου: αντί για γραμμόφωνο, τζουκ – μποξ, ηλεκτρικό αντί για γκαζόλαμπες, άλλα τραπεζάκια και καρέκλες κλπ.

© Πάνος Α. Ζέρβας
panosz@otenet.gr

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons -
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα στην παρούσα μορφή του και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οποιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

- ΛΟΛΑ, ΝΙΝΑ, ΚΙΚΗ, πόρνες, πελάτισσες στο ταβερνάκι
- ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ, νταβατζής
- ΣΤΕΛΙΟΣ, παραγιός, γεν. το 1920
- ΑΡΓΥΡΗΣ, γεν. το 1905
- ΕΥΤΕΡΠΗ, η γυναίκα του, γεν. το 1916
- ΣΤΡΑΤΟΣ, χωροφύλακας, γεν. το 1915
- ΜΑΡΙΓΩ, ΑΝΤΡΙΑΝΑ, αδελφές του Αργύρη, γεν. το 1902 και 1904
- ΑΛΚΜΗΝΗ, ερωμένη του Αργύρη, γεν. το 1932
- ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
- ΣΠΥΡΟΣ, ΑΛΕΞΗΣ, παιδιά του Αργύρη και της Αλκμήνης, γεν. το 1947 & 48
- ΓΑΛΗΝΗ, ΓΡΗΓΟΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΣ, παιδιά του Αργύρη και της Ευτέρπης, γεν. μεταξύ 1934 – 38
- ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ, ΑΚΡΙΒΗ, κόρες της Ευτέρπης, γεν. το 1947 & 49

Η ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ – ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Οι Λόλα, Νίνα, Κική, κάθονται σ' ένα τραπεζάκι, τοιμπολογάνε από τους μεζέδες και πίνουν κρασί. Από το γραμμόφωνο ακούγεται μουσική.

ΛΟΛΑ: Τι να 'γινε ο Αποστόλης, άργησε...

ΝΙΝΑ: Άργησε πολύ.

ΚΙΚΗ: Ε, δεν τον ξέρετε... Έτσι είναι πάντα, χασομέρης. Κάπου θα πιάστηκε στο χαρτί ή στο κρασί και μας ξέχασε.

ΛΟΛΑ: Ή θα ψήνει κάποια καινούρια μικρούλα...

ΚΙΚΗ: Μπα, τώρα τελευταία τερπελιάζει... Η πρέζα τον έχει βάλει από κάτω, δεν ενδιαφέρεται πια, δεν δίνει σημασία... δεν είναι ο παλιός Αποστόλης!

ΝΙΝΑ: Μας τελείωσε το κρασί...

ΚΙΚΗ: Που είναι ο Στέλιος; Στέλιοο... *(Έρχεται ο Στέλιος)*

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ορίστε.

ΛΟΛΑ: Φέρε μας ένα κατοσταράκι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τέσσερα έχετε πει.

ΚΙΚΗ: Και τι σε νοιάζει εσένα; Μήπως δεν θα πληρώσουμε;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πως, πως, δηλαδή θα πληρώσει ο κυρ – Αποστόλης...

ΛΟΛΑ: Τι θράσος Θεέ μου... Πήγαινε γρήγορα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά ντε, μη φωνάζεις... Πάω. *(φεύγει)*

ΛΟΛΑ: Αυτός έχει αρχίσει και χαζεύει εντελώς.

ΝΙΝΑ: Μπα, έτσι ήτανε πάντα. Άλλο έχει πάθει τελευταία... Κοντεύει είκοσι χρονών, δεν τον βλέπετε πως μας κοιτάζει;

ΚΙΚΗ: Μα τι λες τώρα, αυτός είναι μακριά νυχτωμένος – κι ούτε πρόκειται να ξυπνήσει ποτέ!

ΝΙΝΑ: Κι εγώ σου λέω ότι έχει πονηρευτεί και το ζητάει... Είναι λίγο χαζούλης, αλλά είναι παιδαρος, ίσα με κει πάνω... *(Μπαίνει ο Στέλιος)*

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έφτασε! *(αφήνει το κρασί)*

ΝΙΝΑ: Αλήθεια Στέλιο, που είναι το αφεντικό σου;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ο κυρ – Αργύρης; Κατέβηκε στην Αθήνα, να φωνίσει πλάκες για το γραμμόφωνο.

ΛΟΛΑ: Μπράβο!

ΝΙΝΑ: Ν' ακούσουμε κανένα καινούριο!

ΚΙΚΗ: Λες να φέρει κανένα αισθηματικό; Όλο μπουζούκια έχετε σ' αυτήν την ταβέρνα...

ΛΟΛΑ: Ο Αργύρης είναι μερακλής, παίζει και μπαγλαμά...

ΝΙΝΑ: Αλήθεια, Στέλιο;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αμέ! Καμιά φορά έρχεται εδώ ο κυρ –Γιώργος με την παρέα του, όταν κλείνει το καφενείο του και παίζουνε. Παίζει και το αφεντικό μπαγλαμά! Να 'ρθείτε κι εσείς, είναι ωραία!

ΚΙΚΗ: Εμείς, εκείνες τις ώρες, κοιμόμαστε...

ΛΟΛΑ: Βέβαια... Εμείς είμαστε καλά κορίτσια, κοιμόμαστε με τις κότες, νωρίς νωρίς...

ΝΙΝΑ: Ναι, έτσι είμαστε εμείς, του παρθεναγωγείου. Τι κοιτάς σα χαζός;

ΚΙΚΗ: Άφησε καημένη το παιδί... Αφού δεν κόβει το μυαλό του, δεν ξέρει τίποτα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Εγώ δεν ξέρω; Εγώ τα ξέρω όλα! Θέλετε να σας πω τι δουλειά κάνετε; Ε, θέλετε;

ΛΟΛΑ: Άλλο και τούτο...

ΝΙΝΑ: Να μας πεις...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ε, λοιπόν, σας έχει ο κυρ – Αποστόλης και κάνετε εντριβές στους γέροντες!

ΛΟΛΑ: Και στους νέους!

ΚΙΚΗ: Και στους μεσόκοπους!

NINA: Και σε σένα Στελάκη... Θέλεις να 'ρθεις να σου κάνω μια εντριβή;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Όχι! Αφού δεν είμαι κρυωμένος! Δεν έρχομαι!

ΚΙΚΗ: Καλά, μην πας! Αλλά δε μου λες, ποιος σου τόπε αυτό, ότι εμείς κάνουμε εντριβές στους γέρους;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Το αφεντικό μου.

ΛΟΛΑ: Ο Αργύρης!

NINA: Και να ενδιαφερόταν τουλάχιστον...

ΚΙΚΗ: Αυτός είναι ερωτευμένος, παιδί μου, με τη γυναίκα του... Στέλιο, φέρε μας ένα κατοσταράκι.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κι άλλο; Καλά, πάω. *(Ο Στέλιος φεύγει)*

ΛΟΛΑ: Δηλαδή, αυτός ποτέ δεν...

ΚΙΚΗ: Α πα πα... Αυτός έχει μάτια μοναχά για την Ευτέρπη του...

NINA: Είναι μια μελαχρινή που έχω δει εδώ πέρα;

ΚΙΚΗ: Όχι, την μπερδεύεις με μια από τις αδελφές του, αυτές είναι μελαχρινές. Η Μαριγώ και η Αντριάνα... Η Ευτέρπη είναι ξανθιά και είναι νέα, καμιά δεκαριά χρόνια μικρότερη από τον Αργύρη, μπορεί και περισσότερο.

NINA: Είναι όμορφη;

ΚΙΚΗ: Είναι κούκλα, κι Αργύρης πια την έχει μη βρέξει και μη σάξει...

ΝΙΝΑ: Αχ, τυχερή...

ΛΟΛΑ: Αλλά, μη νομίζεις, είναι όλο γκρίνια και στεναχώρια... Έχει τύχει δυο τρεις φορές που είχα έρθει εδώ με τον Θέμη, ο Θέμης με έφερε εδώ τα βράδια για κανένα ποτηράκι, όχι σαν τον Αποστόλη, λοιπόν έχω τύχει και τους είδα, η Ευτέρπη βγάζει γλώσσα μια πήχη στον Αργύρη και μάλιστα μπροστά στους πελάτες...

ΝΙΝΑ: Άντε... Κι ο Αργύρης; Δεν της αστράφτει δυο χαστούκια;

ΛΟΛΑ: Αχ, καημένη, νομίζεις πως όλοι οι άντρες είναι σαν τον Αποστόλη; Ο Αργύρης, παιδί μου, την έχει σαν βασίλισσα, όχι να τη χτυπήσει...

ΝΙΝΑ: Καλά του κάνει τότε... Η γυναίκα το θέλει το χαστούκι της...

ΚΙΚΗ: Αναρωτιέμαι ποιος είναι πιο βλάκας, εσύ ή ο Στέλιος;
(Μπαίνει ο Στέλιος)

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι λέτε πάλι για μένα;

ΚΙΚΗ: Λέμε πως μεγάλωσες και πρέπει να παντρευτείς!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Όχι!

ΛΟΛΑ: Γιατί όχι, Στελάκη;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Να μου λείπει! Οι γυναίκες είναι μπελάς!

NINA: Και που το ξέρεις εσύ;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Το ξέρω, βλέπω το αφεντικό μου, που είναι παντρεμένος, όλο ντέρτια έχει...

NINA: Και, Στελάκη, γιατί έχει όλο ντέρτια το αφεντικό σου με τη γυναίκα του;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί αυτή όλο παραπονιέται. Της φταίει το ένα, της φταίει το άλλο, της φταίει ο μπακαλιάρος, το σκόρδο, το κρασί, της φταίει το μποστανι, οι κότες, τα κουνέλια, οι κατσίκες, της φταίει το κρύο, η ζέστη, το πρωί, το μεσημέρι, το βράδυ, της φταίει που έχει τρία παιδιά και λέει την τρελάνανε, δεν θα κάνει άλλα...

NINA: Κορίτσια, ο Αποστόλης!

ΛΟΛΑ, ΚΙΚΗ: Ο Αποστόλης! Ήρθε! *(Έρχεται ο Αποστόλης)*

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Γεια... Εσύ, φέρε μισόκιλο και μεζέ!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι μεζέ;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Τι έχει;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μαρίδα φρέσκια, χταπόδι ξιδάτο μπαγιατικό, ελιές, τυρί στο βαρέλι...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Καλά, καλά, βάλε μια τηγανιά μαρίδες κι ένα πιάτο ελιές... Κόψε και καμιά ντομάτα τριαντάφυλλο.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έφτασε! *(φεύγει)*.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Εσείς κορίτσια δρόμο, στο σπίτι...

ΛΟΛΑ: Να μείνουμε λίγο ακόμα...

ΝΙΝΑ: Νωρίς είναι...

ΚΙΚΗ: Έλα, Αποστόλη...

Ο Αποστόλης τις κοιτάζει, αυτές τα μαζεύουν και φεύγουν. Ο Αποστόλης βάζει δίσκο στο γραμμόφωνο και ανάβει τσιγάρο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ο Αποστόλης κάθεται. Ο Στέλιος βγαίνει από την κουζίνα κουβαλώντας.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Έλα, επιτέλους! Μέχρι να κουνήσεις το ένα ποδάρι, το άλλο πιάνει αράχνες!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σιγά, κύριε! Δυο χέρια έχουμε, δεν έχουμε δεκατέσσερα... Τι να σου πρωτοκάνω με δυο χέρια; Αν είχα δεκατέσσερα, μάλιστα. Δύο θα έκοβα το ψωμί, δύο θα έβαζα το κρασί, δύο θα πρόσεχα το τηγάνι, δύο...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Κόφτο! Σταμάτα! Με γάνιασες!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί, κύριε; Δεν έχουμε δηλαδή δικαίωμα να μιλάμε;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Όχι!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πως όχι; Ποιος το απαγορεύει, δηλαδή;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Εγώ! Φύγε παιδάκι μου, άντε μέσα, άντε πνίξου στη θάλασσα, άντε πάγαινε, επιτέλους! *(Του σπρώχνει. Μπαίνει ο Αργύρης. Κρατάει πακέτα)*

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καλημέρα Αποστόλη. Τι έγινε, Στέλιο;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλημέρα αφεντικό.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Καλημέρα. Δηλαδή, τι καλή, μας τη χάλασε ο μαντράκαλος με την πολυλογία του.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έλα τώρα Αποστόλη, με τον Στέλιο τα βάζεις;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ναι, με το Στέλιο! Αλλά τα φταις εσύ, τι τον αφήνεις να κρατάει ολόκληρο μαγαζί και να ταλαιπωρεί τους πελάτες;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Πρώτα πρώτα... Στέλιο, πετάξου στο μπαξέ και κόψε δυο τρεις ντομάτες, γινωμένες... Άντε, σβέλτα! *(Ο Στέλιος φεύγει)* Λοιπόν, Αποστόλη, πρώτα πρώτα δεν ταιριάζει να τα βάζεις με τον άτυχο το Στέλιο...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Εγώ...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Περίμενε. Δεύτερον, εδώ είναι το δικό μου το μαγαζί και κάνω κουμάντο εγώ, όπως κάνεις κι εσύ στο δικό σου, λοιπόν θα έχω γκαρσόνι όποιον θέλω εγώ!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Άκουσε...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ο Στέλιος είναι παραγιός, αλλά για μένα είναι σαν παιδί μου... Γι' αυτό σε παρακαλώ να τον σεβαστείς.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Αλλιώς, τι;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αλλιώς να μην ξαναπατήσεις εδώ, κι εσύ και το καρέμι σου!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Δηλαδή, για χάρη αυτού του βλάκα, διώχνεις εμένα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δε σε διώχνω, σε θέλω πελάτη. Δε μου περισσεύουν οι πελάτες... Αλλά, όλα έχουν κι ένα όριο!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Δε φταις εσύ, εμείς φταίμε, που ερχόμαστε στην παλιοταβέρνα σου! Χαρά στην ταβέρνα και χαρά στα μούτρα! Κερατά!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι είπες;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Αυτό που άκουσες! Κάνεις ότι τάχα δεν το ξέρεις;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι να ξέρω;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Αυτό που ξέρουν όλοι στο καφενείο του Μπάτη...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αποστόλη... Τι θέλεις να πεις;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Καλά, φαίνεται πως δεν είναι μονάχα ο Στέλιος ηλίθιος εδώ πέρα... Η γυναίκα σου έχει νταλαβέρι με άλλον! Το κατάλαβες τώρα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μα... πως... ποιόν...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Α, ρώτα την να σου πει... να μάθεις κιόλας να φέρεσαι στους καλούς πελάτες και στο χαρέμι τους... *(Αφήνει ένα κέρμα στο τραπέζι)* Τα ρέστα του μικρού! Καλημέρα.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έλα δω! Θα μου πεις ό,τι ξέρεις, χαρτί και καλαμάρι...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Μπα, δεν είμαι υποχρεωμένος...

ΑΡΓΥΡΗΣ: ...γιατί θα σου κόψω τα πόδια σύρριζα, παλιονταβατζή!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Καλά, καλά... Να μωρέ, σαχλαμάρες... Ήταν εκεί στο καφενείο δυο τρεις και κουτσομπολεύανε ότι έχεις όμορφη γυναίκα, αλλά δεν είναι φρόνιμη...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μόνο αυτό;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ε, ο κόσμος είναι μυστήριος... Να, λέγανε πως την είδανε κάτι μάτια, ραντεβουδάκι, εκεί πίσω στον Προφήτη Ηλία...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι μάτια; Λέγε!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Μάτια γλαρά... Που να ξέρω, καημένε...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Με ποιόν;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ούτε αυτό το ξέρω... Αλλά μη δίνεις σημασία, αυτά είναι λόγια του αέρα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Του αέρα είναι!

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Γιατί, κύριε, πως είναι δυνατόν, η γυναίκα του Αργύρη, που είναι βαμμένος βενιζελικός, να τα έχει με χωροφύλακα του Μεταξά; Γίνεται;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Χω... χωρο...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: ...φύλακα, ναι! Άκουσε φίλε μου τι κάθεται και φαντάζεται ο κόσμος! Εγώ πάντως δεν πιστεύω τίποτα απ' αυτά. Λοιπόν πηγαίνω, και ό,τι είπαμε, ψωμί κι αλάτι. Εντάξει;

ΑΡΓΥΡΗΣ: ...

(Ο Αποστόλης φεύγει)

ΑΡΓΥΡΗΣ: Θα τρελαθώ... Η Ευτέρπη... Δε μπορεί, δε γίνεται, δεν το πιστεύω... Ακούς, ραντεβού στον προφήτη Ηλία, με χωροφύλακα... Σαχλαμάρες... Αλλά υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά; Τώρα τελευταία, η Ευτέρπη έχει αλλάξει... Πολλά νεύρα, πολλή γκρίνια... Λέω είναι τα παιδιά, οι ευθύνες, η κούραση... Αν όμως τα βάλουμε μαζί... Θεέ μου, όχι... Μη μου το δώσεις αυτό το πικρό ποτήρι... Πρέπει να μάθω, πρέπει να ψάξω, να σιγουρευτώ... να σιγουρευτώ ότι... όχι, δεν μπορώ ούτε να το σκέφτομαι... *(Μπαίνει ο Στέλιος)*

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, ντομάτες μου είπες να κόψω ή πιπεριές;

ΑΡΓΥΡΗΣ: ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, τα μπέρδεψα. Μέχρι να πάω, έλεγα ντομάτες. Μόλις έφτασα στο μπαξέ θυμήθηκα ότι έχουμε ντομάτες στην κουζίνα, πιπεριές θα μου είπε το αφεντικό. Κάνω να κόψω πιπεριές, αλλά θυμήθηκα ότι είχα μαζέψει το πρῶι πιπεριές και...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Πάψε! Πάψε! Φύγε, άσε με!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Άει σιχτίρ κι εσύ! *(Φεύγει)*

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά, τι τον έπιασε τώρα; Δεν είναι καλά αυτός, χάζεψε... Αφού έχουμε κομμένες και ντομάτες και πιπεριές! Πάλι καλά που είμαι κι εγώ και τους κρατάω σε τάξη!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Στη σκηνή ο Αργύρης.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μέρα κι αυτή σήμερα... Αλλά τώρα που φύγανε όλοι, με τι καρδιά να πάω στο κρεβάτι μου... Πως ν' απλώσω το χέρι μου και να την αγκαλιάσω, όταν ξέρω ότι... Μένω κι εγώ σαν τον βρικόλακα όλη νύχτα ξάγρυπνος και τυρανιέμαι... *(Μπαίνει ο Στέλιος, αγουροξυπνημένος)*

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, ξημέρωσε;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι, η ώρα είναι πέντε... Τράβα να ξαπλώσεις.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Εσύ γιατί δεν κοιμάσαι, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Άλλο εγώ, εσύ να κοιμηθείς, που είσαι πάνω στην ανάπτυξη...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπα, χόρτασα ύπνο... Να σου κάνω παρέα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εντάξει. Φτιάξε δυο καφέδες, αλλά μη βάλεις πάλι αλάτι αντί για ζάχαρη...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ακόμα το θυμάσαι αφεντικό; Αφού είχανε μπερδευτεί τα κουτιά – κι εγώ...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Στέλιο, άσε τα παλιά, τώρα δεν πρέπει να γίνει λάθος. Εσύ να μην χαλάσεις τον καφέ κι εγώ να μην χαλάσω τη ζωή μου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι λες εκεί, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τίποτα Στέλιο, δικές μου έγνοιες... Τι να κάνω; Να τον παραφύλαγα τον άτιμο και να τον σκοτώνα – δεν είναι αυτά για μένα. Να τον σάπιζα στο ξύλο – ακόμα χειρότερα, τότε είναι που θα πάει μαζί του η Ευτέρπη για τα καλά... άσε που θα μου πλακώσει εδώ όλη η μπασκιναρία του Πειραιά και θα 'χω κακά ξεμπερδέματα... Μα πως δεν το σκέφτηκα; Αυτός είναι χωροφύλακας και η χωροφυλακή τους έχει σε πειθαρχία... Αν πάω στον διοικητή του και του πω το και το, θα τον περιμαζέψουν! Μπορεί και να τον στείλουν αλλού... Αυτό είναι!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποιο είναι, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Βέβαια! Δε μπορούν αν αφήσουν έναν εργένη με στολή να νταραβερίζεται με μια παντρεμένη γυναίκα – με τρία παιδιά! Θα του σφίξουν τα λουριά και θα γλιτώσω από δαύτον!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Από ποιόν, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Από τον κακό μου δαίμονα, Στέλιο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αυτό δε γίνεται, αφεντικό.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Γιατί δε γίνεται;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί τον κακό μας δαίμονα τον έχουμε μέσα μας. Πώς να γλιτώσουμε απ' αυτόν, χωρίς να καθούμε εμείς οι ίδιοι;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι λες μωρέ; Που το ξέρεις αυτό;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κάτι ξέρω κι εγώ, αφεντικό, ας με λένε χαζό. Εσένα, ποιος είναι ο δαίμονάς σου;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν είναι ένας... Το δύσκολο δεν είναι ο κωροφύλακας, το δύσκολο είναι η Ευτέρπη... Μ' αυτήν να δω τι θα κάνω... Θα το καταπιώ αυτό που έγινε... Δεν υπάρχει ζωή χωρίς αυτήν... Αλλά πώς να τα κανονίσω;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποια να κανονίσεις;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τη σχέση... τις ισορροπίες... το κέντρο βάρους... Κατάλαβες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, είσαι καλά; Απ' όσα λες δεν καταλαβαίνω τίποτα!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Γι' αυτό στα λέω κι εγώ... Κάπου πρέπει να τα πω, θα σκάσω! Εσύ Στέλιο είσαι ο καλύτερος γι' αυτή τη δουλειά, ν' ακούς, γιατί ζεις στον κόσμο σου και δεν καταλαβαίνεις...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τώρα με λες κι εσύ χαζό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι, όχι... εσύ έχεις τη δική σου εξυπνάδα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Α! Να βάλω και λουκούμια με τον καφέ;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Βάλε για σένα... Εγώ πρέπει να πιω το πικρό ποτήρι μέχρι το τέλος. Να πνίξω τη ζήλια, το μαύρο φίδι, που μου δαγκώνει την καρδιά, να ενεργήσω λογικά, ψυχραιμα, με σχέδιο. Ως τώρα, ό,τι ήθελε η Ευτέρπη, να μη στενοχωρηθεί σε τίποτα η Ευτέρπη... Αυτό ήταν το λάθος!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, να βάλω και το δικό σου λουκούμι και να το φάω εγώ;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Βάλτο... Από δω και πέρα αλλάζω τακτική: ο έρωτας έρωτας, αλλά πρέπει να καταλάβει ποια είναι η θέση της, ποιος κάνει κουμάντο!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποιος κάνει κουμάντο;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εγώ! Εγώ έχω το μυαλό, τη δύναμη, τη θέληση! Εγώ!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά, αφεντικό, μη θυμώνεις.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Η λογική, Στέλιο, είναι το σπουδαιότερο χάρισμα του ανθρώπου! Μπορεί να λύσει ακόμα και το δυσκολότερο πρόβλημα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δε νομίζω...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μην είσαι άπιστος μπροστά στη λογική και τη θέληση του ανθρώπου!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λογική και θέληση... Αυτά, πάνε μαζί;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Βέβαια! Η λογική βλέπει, καταλαβαίνει, σχεδιάζει και η θέληση έρχεται και καθαρίζει το τοπίο.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Το καθαρίζει; Σκουπιδιάρης είναι η λογική, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καμιά φορά γίνεται και σκουπιδιάρης...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μου αρέσουν αυτές οι κουβέντες, αλλά δε μπορώ να καταλάβω τι σχέση έχει η θέληση με τα σκουπίδια...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι κατά γράμμα βρε Στέλιο... Τρόπος του λέγειν...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έτοιμοι οι καφέδες και τα λουκούμια! Που να τα φέρω;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εκεί, μπροστά... Σε λίγο θα προβάλλει ο ήλιος πίσω από τους λόφους και η θάλασσα θ' αρχίσει να παίζει με χίλια χρώματα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αυτό το καταλαβαίνω, γιατί κι εμένα μου αρέσει να καζεύω τα χρώματα της θάλασσας και του ουρανού... Γιατί χαμογελάς, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Γιατί βρήκα τη λύση που έψαχνα, Στέλιο κι αλάφρωσε η καρδιά μου!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μακάρι... Αν άλλαξες γνώμη για το λουκούμι, να πάω να σου φέρω ένα...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η Ευτέρπη ταχτοποιεί τις καρτέκλες και σκουπίζει τα τραπεζάκια.

ΕΥΤΕΡΠΗ: Που στην ευχή πήγανε όλοι; Σε λίγο θα πλακώσουν οι παρέες και είμαστε ακόμα γης – μαδιάμ. Αλλά βέβαια, ο κύριος Αργύρης κατέβηκε στην Αθήνα, να αγοράσει καινούριους δίσκους... Τουλάχιστον έφερε τίποτα της προκοπής; *(Βάζει μια πλάκα στο γραμμόφωνο)*
Περίεργο, γύρισε και δεν ήρθε να με βρει, να μου παραδώσει το δώρο του... Μια χτένα ή ένα μαντηλάκι ή κανένα καθρεφτάκι, από τα πανέρια... Αχ, καημένε Αργύρη... Κι εγώ πρέπει να χαρώ, να τον ευχαριστήσω, να τον φιλήσω... στο μάγουλο δηλαδή, αλλά αυτός θα το κρατήσει στο μυαλό του και μόλις κλείσει η ταβέρνα, θα έρθει με απαιτήσεις... Δε μου φτάνουν όλα τ' άλλα... *(Μπαίνει ο Αργύρης)*

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ήρθες, επιτέλους; Που καθήκατε κι εσύ κι εκείνο το θαύμα της φύσεως, ο Στέλιος; Μου έφυγε η μέση να τα φέρω όλα σε λογαριασμό, μόνη μου...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καλά, πουλί μου, τώρα που ήρθα εγώ, πήγαινε να ξεκουραστείς. Ακούς το καινούριο του Ηλία;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Αυτός δεν είναι εκείνος ο μπέκρος, ο χασικλής, που βάφει το μουστάκι του;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Χμ, ναι, αλλά φτιάχνει κάτι τραγούδια...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πάω επάνω.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μισό λεπτό...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Τι θέλεις;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ε, μια και είμαστε οι δυο μας... Ευτέρπη, να... σ' αγαπάω.

ΕΥΤΕΡΠΗ: Άφησέ με, χριστιανέ μου, μεσημεριάτικα! Ο κόσμος χάνεται, εσύ εκεί το μυαλό σου!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μα υπάρχει τίποτα καλύτερο από την αγάπη;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Την αγάπη, την αγάπη... Που την είδα εγώ την αγάπη; Μόνος σου την έφτιαξες, μόνος σου της τραγουδάς...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ναι, γιατί, ψέματα λέω; Τι ήξερα εγώ; Ήρθες ξαφνικά στη μάνα μου και της λες επισήμως – αγαπώ την κόρη σου και την θέλω γυναίκα. Πάσχα έκανε η καημένη, έξι μας είχε, εγώ τρίτη στη σειρά. Γιατί διάλεξες εμένα; Ας αγαπάγες την Ιουλία ή την Κατερίνα, τις μεγάλες ή έστω κάποια από τις μικρές. Η μάνα μου δεν ήξερε τι να μας κάνει, πώς να μας ταΐσει κι έρχεσαι εσύ, σοβαρός, μουστακαλής, πρόσφυγας μεν, αλλά άντρας, με δαχτυλίδι στο χέρι. Εμένα δεν με ρώτησε κανείς... Ήξερα από αγάπη όσα ξέρει κι ένας λαγός από σταυροβελονιά...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αλλά ζούμε μαζί τόσα χρόνια... Κάναμε τρία παιδιά...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ναι πως... Πάνω στο δεύτερο άρχισα να μπαίνω στο νόημα, πως γίνονται τα παιδιά... Όλα γίνανε χωρίς εμένα... Εγώ ήμουνα εκεί, μια κούκλα, ένα παιγνίδι, εσύ έκανες, έρανες, σηκωνόσουν ευχαριστημένος στο τέλος κι εγώ

έκλαιγα κρυφά, έκανα υπομονή κι έλεγα «αυτός είναι η μοίρα σου, αυτός σου έλαχε, μη μιλάς, μην τον στεναχωρείς...» Που την είδες την αγάπη; Που την είδες;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ποτέ, τόσα χρόνια, δεν ένοιωσες κάτι για μένα;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πως δεν ένοιωσα... Και πολύ δυνατά μάλιστα! Αηδία! Απελπισία! Μίσος! Κάθε πρωί αντικρίζω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη και κλαίω μέσα μου, γιατί βλέπω τα νιάτα μου που πάνε χαράμι και τα χρόνια που έρχονται, με σένα πλάι μου, μαύρα και σκοτεινά...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δεν σ' αρέσουν αυτά που ακούς; Να μη ρώταγες τότε! Μήπως μου αρέσουν εμένα που τα λέω; Μου αρέσει να τα συλλογιέμαι και να φαρμακώνομαι; Άφησέ με καλύτερα στη στεναχώρια μου και συ πίνε τα κρασιά σου, γλέντα με τους μπεκρήδες σου, αλλά εμένα άφησέ με ήσυχη!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ε, όχι κυρά μου! Ως εδώ και μη παρέκει! Ποια νομίζεις ότι είσαι, καμιά πριγκιποπούλα του παραμυθιού; Σύνελθε! Από τις λάσπες σε πήρα και σ' έκανα άνθρωπο. Εγώ σε έμαθα να μιλάς, εγώ σε έμαθα να σκέφτεσαι...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Τότε να μην παραπονιέσαι επειδή σκέφτομαι και μιλάω!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τώρα σκέφτεσαι χωρίς μυαλό και ούτε καταλαβαίνεις τι σημαίνουν αυτά που λες! Άνοιξε τα μάτια σου, δε βλέπεις γύρω σου τη δυστυχία, τη φτώχεια; Δε βλέπεις τι τραβάνε οι κοπέλες για ένα κομμάτι ψωμί; Δες τις γυναίκες του Αποστόλη, δες τις εργάτριες σε όλο τον Πειραιά, δες τις δούλες στα σπίτια... Ακόμα και όσες περιμένουν στο σπίτι

μονάχα από τον άντρα τους, χωρίς να δουλεύουν και να παίρνουν κάτι...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μπορεί όμως αυτές που λες να αγγίζουν τον άντρα τους και να τις αγγίζει ο έρωτας!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Α, γι' αυτό τελευταία δεν θέλεις να σε ζυγώσω...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ναι, έρχεσαι με την κρασίλα σου, τη μπακαλιαρίλα σου και θέλεις να χαίρομαι...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Κι εγώ ο βλάκας σε ρωτάω και σε παρακαλάω...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Άμα έχεις ζόρι, πήγαινε με καμιά από αυτές του Αποστόλη!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι λες; Τι λόγια είναι αυτά;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μη φοβάσαι, δεν θα παρεξηγηθώ αν χάσω την αποκλειστικότητα... Μόνο να μ' αφήσεις ήσυχη!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη, λογικέψου!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Λογικέψου; Σα να μου λες «θάψου ζωντανή και μη φωνάζεις!» Ε, όχι Αργύρη, με πνίγει η αδικία, μαζί σου δεν είναι ζωή, είναι μονάχα επιβίωση!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι είπες;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Κοντά σου δεν ζω, υπάρχω μονάχα... Αναπνέω, κοιμάμαι, ξυπνάω, αλλά δεν ζω πραγματικά. Για να ζει ο άνθρωπος χρειάζεται την αγάπη, την ομορφιά, το πάθος! Εσύ δεν τα λες αυτά;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ναι...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ε, λοιπόν, με σένα δεν έχω ούτε αγάπη, ούτε ομορφιά, ούτε πάθος, ούτε τίποτα! Γι' αυτό σου λέω ότι δεν ζω δίπλα σου...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Και τα παιδιά;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μην πιάνεις στο στόμα σου τα παιδιά μου! Νομίζεις, κακομοίρη, ότι θα έμενα έστω και μια ώρα παραπάνω κοντά σου, αν δεν ήτανε τα παιδιά; Εξ αιτίας τους μένω.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όστε αν δεν είχαμε τα παιδιά θα έφευγες... πάει καλά... Έλα, κάθισε λίγο εδώ, να σου πω δυο κουβέντες, ήρεμα, να βγάλουμε άκρη. Κάθισε.

ΕΥΤΕΡΠΗ: Σε ακούω.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Κάθισε! Με πειράζουν τα σκληρά λόγια που είπες, αλλά ξέρω καλά ότι δεν είναι αληθινά, ούτε και συ που τα λες τα πιστεύεις. Δίπλα μου μεγάλωσες και σε ξέρω καλύτερα απ' ό,τι ξέρεις εσύ τον εαυτό σου... Λοιπόν, δεν θα ζητήσω το δικίο μου τώρα, θα κάνω υπομονή και θα περιμένω καλύτερη περίπτωση. Τώρα όμως θέλω να βάλεις καλά στο μυαλό σου μερικά πράγματα... Περίμενε, μη με διακόπτεις! Πρώτα πρώτα, ό,τι και να κάνεις, ό,τι και να λες, εγώ στην αγάπη μου είμαι βράχος, δεν κλονίζομαι. Θα το εκτιμήσεις αυτό, όταν θα καταλάβεις την αξία που έχει. Δεύτερον...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Όπως πάντα, έχει και δεύτερον...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Άφησε τις εξυπνάδες και άκουσέ με! Ξέρω ότι δεν είσαι εντάξει απέναντί μου...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Τι λες τώρα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν ήθελα να το πιστέψω, έλεγα πως είναι μονάχα ένα κακό όνειρο, θα ξυπνήσω και θα χαθεί, μέχρι που σε άκουσα πριν από λίγο και κατάλαβα τι γίνεται μέσα στην ψυχή σου.

ΕΥΤΕΡΠΗ: Παραλογίζεσαι...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Παραλογίζομαι; Μακάρι να ήταν αλήθεια... Εσύ, όμως, θα το πάρεις απόφαση, μια και καλή: Είσαι γυναίκα δική μου, ακούς; Δική μου! Είσαι μάνα των παιδιών μου και δεν πρόκειται να μας χωρίσει κανείς! Είτε είναι καντηλανάφτης, είτε είναι κωροφύλακας!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Τι είπες;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μη φοβάσαι... Τα ξέρω όλα, αλλά δεν θέλω ούτε εξηγήσεις, ούτε λεπτομέρειες. Αλλά: τέρμα, όπου κι αν έχεις φτάσει, ό,τι και αν έχεις κάνει, τέρμα, ως εδώ! Από δω και πέρα το μυαλό σου στο σπίτι σου και τα παιδιά σου...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Α, να σου πω! Έχεις τρελαθεί και δεν ξέρεις τι λες! Αρκετά σε ανέχτηκα, αλλά αυτά τα παραμύθια ξεπερνάνε κάθε όριο!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Συμμαζέψου, γιατί...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Με φοβερίζεις κιόλας; Τι θα κάνεις δηλαδή;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Για αρχή, αυτό! *(Τη χαστουκίζει δυνατά. Η Ευτέρπη φεύγει)* Για τη συνέχεια, θα δούμε!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στη σκηνή η Ευτέρπη, πηγαινοέρχεται. Φτάνει ο Στράτος, αγκαλιάζονται και φιλιούνται.

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ἦρθες, επιτέλους...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Είδα τον άντρα σου να φεύγει προς τα κάτω, το Στέλιο να τραβάει για τ' αμπέλια και είπα, τώρα είναι ευκαιρία... Μάτια μου όμορφα...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μη, περίμενε... Τα ξέρει όλα!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ο Αργύρης... Τα ξέρει όλα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Είσαι σίγουρη;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μου το είπε ο ίδιος... Τι θα κάνουμε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αυτό που σου λέω τόσον καιρό: Να φύγουμε!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Το ξέρεις πως δεν γίνεται... Έχω τα παιδιά...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τα παιδιά... Εγώ σ' αγαπάω σαν τρελός!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Κι εγώ...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τότε, τι τα παιδιά; Θα τα πάρουμε μαζί μας!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Αχ, Στράτο... Αλλά που θα πάμε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Στην Αθήνα. Θα πάμε στην Αθήνα, σε μια θεία που έχω, χήρα...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Θα μας δεχτεί;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μην ανησυχείς, άστο σε μένα...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Και η κωροφυλακή;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Η κωροφυλακή δεν βολεύεται αλλιώς... Θα φύγω!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Θα φύγεις; Και πως θα ζήσεις; Πως θα ζήσουμε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θα βρω κάποια δουλειά... Έχω φίλους, έχω συγγενείς στην Αθήνα, θα τα φέρω βόλτα... Λοιπόν, εντάξει;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Φοβάμαι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μη φοβάσαι τίποτα! Η ζωή είναι μικρή, δε θέλει και πολύ φρονιμάδα!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ναι, αλλά...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πες μου εσύ το ναι...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ναι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αυτή είσαι! Μάζεψέ τα, να φύγουμε τώρα!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Τώρα; Τα παιδιά δεν είναι 'δω, τα έχουν πάρει μαζί τους οι κουνιάδες μου, στην εκκλησία... Αλλά, όλες τις ώρες, είναι εδώ ο Αργύρης...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δεν πειράζει!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μα θα τρελαθεί, θα λυσοάξει, θα μας εμποδίσει, θα γίνει καυγάς, μπορεί να σου κάνει κακό...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σώπα μωρέ, το Αργύρη φοβάσαι; Λοιπόν το βράδυ, μόλις φύγουν οι παρέες...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δε γίνεται βράδυ, τα παιδιά θα κοιμούνται.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τότε αύριο το πρωί, μεθαύριο, όποτε θέλεις!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Εντάξει...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πάμε από πίσω;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Όχι τώρα, μπορεί να μας δει κανείς...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έλα, μη μου λες όχι...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δε σου λέω όχι... Πώς να σου πω όχι, που σε βλέπω και... Πάμε, αλλά γρήγορα, πριν έρθουν... *(Φεύγουν)*

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οι πελάτες έχουν φύγει. Ο Αργύρης συμμαζεύει, το γραμμόφωνο παίζει. Μπαίνει ο Στράτος.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλησπέρα!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καλησπέρα... Εσύ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Η παρέα μου το διάλυσε, αλλά εγώ δε νυστάζω... Ένα κατοστάρη! *(Κάθεται)*

ΑΡΓΥΡΗΣ: Κλείνουμε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έλα τώρα, άντε... Μεζέ δεν θέλω.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καλά... *(Ο Αργύρης φεύγει, ο Στράτος σηκώνεται και αλλάζει τραγούδι, ρίχνει μια δυο στροφές. Ο Αργύρης επιστρέφει)*

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δεν έφερες το δικό σου ποτήρι;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι, δεν πίνω...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δεν πίνεις μαζί μου ή δεν πίνεις με την βασιλική κωροφυλακή; Γιατί τώρα τελευταία έχεις αρχίσει να ζητάς από τη κωροφυλακή να ταχτοποιήσει τις δουλειές σου... *(Η Ευτέρπη τους παρακολουθεί από την άκρη, χωρίς να την έχουν δει)*

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν αφήνουμε την κουβέντα; Πιες το κρασί σου, να κλείσω, είναι αργά...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ξέρεις πως το λένε στο χωριό μου αυτό που έκανες; Σπιουνιά! Δειλία! Μπαμπεσιά!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν σε καταλαβαίνω.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Με καταλαβαίνεις πολύ καλά! Όπως το κατάλαβε κι ο Φανουράκης, ο μοίραρχος, που με είχε δυο ώρες απάνω και μου ζάλιζε το κεφάλι! Δε μιλάς; Τι να πεις, κακομοίρη... Έτσι κάνουν οι άντρες στα μέρη σου, αποκεί που μας ήρθες; Δεν υπάρχει φιλότιμο; Αλλά δεν θα σου περάσει! Τη κωροφυλακή ξέχνα τη, εγώ παραιτούμαι, τα βροντάω χάμω και δε μπορεί να μου πει κουβέντα όχι ο Φανουράκης, ούτε ο

ίδιος ο Άγιος Φανούριος! Αλλά, αυτό που έκανες δεν το χωράει το μυαλό μου... γι' αυτό ήρθα εδώ τέτοια ώρα, για να σου το πω κατάμουτρα! Αλλά θέλω να ακούσω από το στόμα σου το γιατί. Λοιπόν, σε ρωτάω στα ίσια: Έχεις τίποτα μαζί μου;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ε λοιπόν, έχω!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έχεις; Έτσι μπράβο! Να μου το πεις τότε, να εξηγηθούμε σαν άντρες, οι δυο μας, όχι να κλαίγεις στον μοίραρχο!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Είπες πολλά, εγώ θα σου πω μοναχά μια κουβέντα: Ο Θεός έκανε πολλές γυναίκες, αμέτρητες. Ψηλές, κοντές, ξανθιές, μελαχρινές... Μια από αυτές είναι η δική μου γυναίκα....

ΣΤΡΑΤΟΣ: Λοιπόν;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Λοιπόν ν' αλλάξεις δρόμο και γειτονιά, γιατί αυτή είναι δικιά μου και θα μείνει δικιά μου!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πω, πω, μεγάλες κουβέντες ο ταβερνιάρης... Και τι θα κάνεις δηλαδή;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όποιος αγγίζει τη γυναίκα μου, θα τον σκοτώσω!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σώπα... Τόσο μοβόρος είσαι;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έχεις το περίστροφο στη μέση και κάνεις τον καμπόσο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Στο περίστροφο είναι το αντριλίκι; Έτσι νομίζεις, σαπιοκοιλιά; Ε, λοιπόν, είσαι όλο λόγια και άντρας μηδέν!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μην το παρατραβάς...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όστε για το περίστροφο στεναχωριέσαι... Το περίστροφο θέλει αδένες, κακομοίρη, τι να το κάνεις εσύ; Να, πάρτο! *(Το βγάζει και του το δίνει. Ο Αργύρης αρνείται)* Πάρτο, σου λέω! Τρέμεις, ε; Λοιπόν, το αφήνω στο τραπέζι. Θα βάλω ένα τραγούδι και θα χορέψω κι εσύ, αν είσαι άντρας, πάρτο και ρίξε! *(Βάζει το δίσκο, αρχίζει το χορό)* Αλλά να ξέρεις, την Ευτέρπη την αγαπάω και μ' αγαπάει κι αυτή... Ό,τι γουστάρω εγώ το τελειώνω... Απόψε θα την πάρω, τώρα, μόλις τελειώσει ο χορός... Ακούς, χοντρή; Η ζωή είναι μικρή, δεν θέλει και πολύ φρονιμάδα... *(Πλησιάζει ειρωνικά τον Αργύρη, απομακρύνεται)* Και τα παιδιά μαζί μας, τι πειράζει; Θα κάνουμε κι άλλα! *(Ο Αργύρης παίρνει το περίστροφο)* Μπα, τι βλέπω; Ξέρεις να το κρατάς; Ρίξε, αν είσαι άντρας, εδώ, στο στήθος... Δεν τολμάς, δεν έχεις ψυχή... Πώς να μείνει μαζί σου η Ευτέρπη; Δες εμένα! *(χορεύει)* Χοπ! *(Με το τέλος της μουσικής, ο Αργύρης πυροβολεί, πέντε φορές. Ο Στράτος πέφτει. Η Ευτέρπη τρέχει αποπάνω του)*

ΕΥΤΕΡΠΗ: Στράτο, Στράτο... Τον σκότωσες! Στράτο...

ΤΕΛΟΣ Α' ΠΡΑΞΗΣ

Η ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ – ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο Στέλιος συγυρίζει στο ταβερνάκι. Βάζει δίσκο στο τζουκ – μποξ και τον συνοδεύει. Έρχονται οι δυο αδελφές.

ΜΑΡΙΓΩ: Αχ, ξεποδαριαστήκαμε...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αποστάσαμε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλώς τις θείες μου! Πως πήγε η λειτουργία στον Άγιο Χριστόφορο; Είχε κόσμο το εκκλησάκι; Είχαν έρθει όλες οι κυρίες του συνοικισμού; καλός ο παπάς; Ήταν ο παπά – Γιώργης ή ο παπά – Γα...

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ: Στέλιοο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: ...Γαβριήλ; Ορίστε;

ΜΑΡΙΓΩ: Είσαι καλός, χρυσός, τζιέρι μου, αλλά όταν σε πιάνει η πολυλογία σου, αμάν...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Σαν το κάρο που παίρνει την κατηφόρα και δεν σταματά και παρασέρνει ό,τι βρει μπροστά του και γκρεμίζει καρέκλες και τραπέζια και γλάστρες και τρέχουν όλοι να κρυφτούν και χάνουν οι μάνες τα παιδιά...

ΣΤΕΛΙΟΣ: ... και τα παιδιά της μάνες! Άφησε, θεία Αντριάνα, η πολυλογία είναι κολλητική αρρώστια κι εγώ ξέρετε από πού κόλλησα; Από εσάς τις δυο!

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ: Στέλιοο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά, δεν ξαναμιλάω...

ΜΑΡΙΓΩ: Έλα βρε παιδί μου, μη θυμώνεις, δεν σε είπαμε και καμπούρη. Λοιπόν, θέλουμε να μας κάνεις μια χάρη.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι χάρη;

ΜΑΡΙΓΩ: Εμείς που σ' αγαπάμε...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Εμείς, που σ' έχουμε σαν παιδί μας...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι χάρη;

ΜΑΡΙΓΩ: Ε, να, μας έλεγε ο παπά – Γιώργης πως είναι ντροπή το ξωκλήσι του Αγίου Χριστοφόρου να είναι έτσι μουτζουρωμένο, σε τέτοια χάλια...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ωχ!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Το χτίσαμε εμείς οι πρόσφυγες, όταν ήρθαμε εδώ, γύρω στο τριάντα, εις ανάμνησιν του ναού του Αγίου Χριστοφόρου, που είχαμε στο Τσεσμέ, μεγάλη η χάρη του...

ΜΑΡΙΓΩ: Μεγάλη η χάρη του!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ωχ, ωχ...

ΜΑΡΙΓΩ: Λοιπόν Στελάκη, είπαμε στον παπά – Γιώργη ότι θα πας εσύ και θα το ασπρίσεις...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ωχ, ωχ, ωχ, ωχ...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Έλα, μη βαρυγκωμάς. Τι είναι για σένα; Δυο – τρεις ωρίτσες δουλειά, αν ξεκινήσεις τώρα, ως το σούρουπο θα είσαι πίσω...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τώρα; Μα το αφεντικό λείπει για ψώνια και μου είπε να ετοιμάσω το μαγαζί...

ΜΑΡΙΓΩ: Μη σεκλετιζεσαι, εμείς θα τα κάνουμε όλα! Μήπως πρώτη φορά θα είναι;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Όχι, αλλά...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Κι εμείς δεν θα σ' αφήσουμε παραπονεμένο... Όταν έρθεις θα είναι έτοιμος ένα ταψί μπακλαβάς...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αλήθεια;

ΜΑΡΙΓΩ: Με μπόλικο μέλι και καρύδι... Άντε τώρα, πάρε ασβέστη και βούρτσα από την πίσω αυλή και πήγαινε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θα κουβαλήσω τον ασβέστη και τη βούρτσα στην πλάτη, ως του διαόλου του μάνα;

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ: Στέλιοο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά, καλά, πηγαίνω! Αλλά να είναι σοροπάτος ο μπακλαβάς!

ΜΑΡΙΓΩ: Έννοια σου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πάντως τον μπακλαβά, όπως τον έφτιαχνε η κυρά – Ευτέρπη, δεν τον πετυχαίνετε... *(Φεύγει)*

ΜΑΡΙΓΩ: Αχ, να μην το ακούω αυτό το όνομα, να μην το ακούω!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Μας έκαψε Θεέ μου, μας έκαψε, ήμαρτον...

ΜΑΡΙΓΩ: Ο καημένος ο Αργύρης... Έγινε φονιάς για χάρη της, πήγε φυλακή, έχασε τα παιδιά του...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Άσε που για χάρη της άφησε εμάς ανύπαντρες και παντρεύτηκε αυτός, να μη χάσει το λαχείο...

ΜΑΡΙΓΩ: Καλά, άστο αυτό, δε φταίει ο Αργύρης... Έντεκα προξενιά της καθεμιάς μας έφερε, μετά που είχε παντρευτεί.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ναι, πως... Και γέροι ολίγον προ του τάφου μας ήρθαν και κουτσοί και αλλήθωροι και τριπίθαμοι – α, και ένας σπανός για σένα, τον θυμάσαι; Μεγάλη ποικιλία, τι να σου πω...

ΜΑΡΙΓΩ: Αμ ποιοι θα ερχόντουσαν, τα βασιλόπουλα; Βλέπεις οι πόλεμοι τους είχανε θερίσει τους άντρες, βγάλε από το λογαριασμό και τους λειπούς, πόσοι απομένανε; Αλλά είμαστε κι εμείς ξερά κεφάλια...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Δε βαριέσαι... Είδαμε και την προκοπή του αδελφού μας με το γάμο...

ΜΑΡΙΓΩ: Δε λες πάλι καλά που βρέθηκε αυτή η κοπέλα και δεν έμεινε μαγκούφης...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αχ, μεγάλο κρίμα, μεγάλη αμαρτία... Τι καιροί, Παναγία μου... Τη βρήκε τότε που γύριζε με τα αποσπάσματα, στις Σέρρες κοντά... Αυτή κοριτσάκι, ορφανό, χαμένο, ούτε τα δεκαπέντε δεν είχε κλείσει καλά καλά... Μας την έφερε εδώ

και μήνες μετά γέννησε τον πρώτο, τον Σπύρο, το βαφτιστήρι μου...

ΜΑΡΙΓΩ: ...και την άλλη χρονιά τον Αλέξη, το δικό μου βαφτιστήρι...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αχ... Έγιναν κιόλας άντρες...

ΜΑΡΙΓΩ: Είκοσι χρόνια κλείσανε, κι αυτή κεριά αναμμένο για τον Αργύρη. Με το χαμόγελο, με την καλή κουβέντα...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Μια χαρά κοπέλα, όμορφη, νοικοκυρά, φιλότιμη...

ΜΑΡΙΓΩ: Ε λοιπόν δεν πάει άλλο! Πρέπει να το αποφασίσει και να τη στεφανωθεί!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Μακάρι, Παναγία μου! Αλλά όσες φορές του φέραμε την κουβέντα, αυτός κάνει τον καζό, αποφεύγει...

ΜΑΡΙΓΩ: Λες να σκέφτεται ακόμα την άλλη;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Σώπα καημένη! Μετά από τόσα χρόνια, μετά από τέτοια προδοσία...

ΜΑΡΙΓΩ: Η λύση δεν είναι να του το λέμε εμείς. Πρέπει να του το πει η Αλκμήνη!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Η Αλκμήνη; Αποκλείεται! Αυτή τον κοιτάζει και καταπίνει τη γλώσσα της... Που να τολμήσει να του πει τέτοιο πράγμα!

ΜΑΡΙΓΩ: Να τολμήσει και να παρατολήσει! Είκοσι εφτά χρόνια διαφορά έχουνε! Του έκανε δυο παλικάρια σαν τα

κρύα τα νερά! Και τώρα που γέρασε πια, τα πάτησε τα εξήντα δυο, αυτή θα τον γηροκομήσει... Ε, όχι κύριε Αργύρη, μην είσαι τόσο ακάριστος... Εσύ κερδίζεις στο κάτω κάτω...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Σωστά! Λοιπόν, να της μιλήσουμε...

ΜΑΡΙΓΩ: Τράβα να τη φωνάξεις, στο περιβόλι είναι, ποτίζει.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Πηγαίνω. *(Φεύγει)*

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Η Μαριγώ περιμένει .Έρχονται η Αντριάνα και η Αλκμήνη.

ΜΑΡΙΓΩ: Έλα κορίτσι μου, έλα...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Ήμουνα στο περιβόλι...

ΜΑΡΙΓΩ: Ναι, σε είχε πάρει το μάτι μου την ώρα που γυρίζαμε από τον Άγιο Χριστόφορο.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ας καθίσουμε εδώ...

ΜΑΡΙΓΩ: Λοιπόν Αλκμήνη, ξέρεις πόσο σ' αγαπάμε, κι εσένα και τα παιδιά...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Εσύ είσαι η νύφη μας...

ΜΑΡΙΓΩ: ...και πρέπει να τελειώνει αυτή η ιστορία με σένα και τον Αργύρη!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Πώς να τελειώνει;

ΜΑΡΙΓΩ: Να μιλήσεις του Αργύρη.

ΑΛΚΜΗΝΗ: Να μιλήσω του Αργύρη; Τι να του πω;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ότι έφτασε η ώρα να πάρει την απόφασή του! Είκοσι χρόνια είσαστε μαζί, δυο γιους έχετε, μεγάλη αμαρτία από τον Θεό να ζείτε έτσι, ασεφάνωτοι... Όσο για την άλλη, την προκομμένη, μάθαμε θετικά: Τόσα χρόνια εγκατάλειψη συζυγικής στέγης, το διαζύγιο βγαίνει στο άψε – σβήσε!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Μα πώς να του το πω; Αν το ήθελε, θα έκανε κάτι ο ίδιος. Άρα, δεν το θέλει...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Το θέλει, δεν το θέλει... και τι είναι ο Αργύρης να γίνεται μονάχα το δικό του;

ΜΑΡΙΓΩ: Ήρεμα, αδελφή... Εγώ λέω ότι το θέλει, αλλά βολεύεται έτσι, το αναβάλλει και στο τέλος δεν θα γίνει τίποτα... Λιγάκι ζόρισμα χρειάζεται, από σένα...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Εγώ, αδύνατον, δε μπορώ... Γιατί δεν του μιλάτε εσείς;

ΜΑΡΙΓΩ: Αχ βρε κουτό, λες να μην του έχουμε μιλήσει; Μια και δυο φορές μονάχα;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Και τι λέει;

ΜΑΡΙΓΩ: Αμ δε λέει... Κάνει το κορόιδο, ούτε υπέρ ούτε κατά. Γι' αυτό, εσύ πρέπει να το ζητήσεις. Όχι να το ζητήσεις, να το απαιτήσεις!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Μα τι να του πω; Ούτε τα λόγια δεν βρίσκω...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ακούς εκεί, τι να του πεις... Θα του πεις ότι είμαστε χριστιανοί, δούλοι του Θεού και ο Θεός έκανε το γάμο για την οικογένεια.

ΜΑΡΙΓΩ: Τώρα μάλιστα, αν του το ακούσει αυτό ο Αργύρης θα γυρίσει το μάτι του ανάποδα και θα τρέξει να ντυθεί γαμπρός... Άλλο πρέπει να του πεις: Ότι έχει δυο παιδιά, κι αν πεθάνει αύριο το πρωί – χτύπα ξύλο! – θα μείνουν στους πέντε δρόμους, χωρίς το όνομά του και χωρίς μια πιθαμή κώμα δικό τους...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Μα δεν θα τα αφήσει τα παιδιά...

ΜΑΡΙΓΩ: Με τα λόγια; Βρε, αν πεθάνει – ξαναχτύπα ξύλο! – θα 'ρθει η άλλη με τα δικά της, νόμιμη σύζυγος, και θα τα σαρώσει όλα!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Βλέπεις, όλη αυτή η ακρογιαλιά είναι δική μας. Έξι αδέρφια είμαστε, έξι μερικά. Αλλά τα τρία μεγαλύτερα χάθηκαν νωρίς και τα μερικά τους πήγαν στον Αργύρη, να μην τα πάρουν οι γαμπροί...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Ποιοι γαμπροί;

ΜΑΡΙΓΩ: Οι δικοί μας, ψυχή μου... Αυτοί που θα ερχόντουσαν να μας ζητήσουν και θα παίρνανε μαζί με καθεμιά από μας και τριάντα στρέμματα, όχι ότι αξίζουν τίποτα δηλαδή, μπροστά στη θάλασσα είναι, τα τρώει η αλμύρα, άχρηστα, αλλά τέλος πάντων κάτι είναι να 'χεις λίγο τόπο δικό σου...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Λοιπόν οι γαμπροί δεν ήρθανε, δηλαδή αυτοί που ήρθανε δεν μας κάνανε, χάσανε τις νύφες, χάσανε και τα στρέμματα...

ΜΑΡΙΓΩ: Εσύ όμως είσαι αλλιώς! Μικρή μικρή τον βρήκες τον Αργύρη...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: ...Και τώρα που πέρασε ο καιρός, πρέπει τα πράγματα να διορθωθούν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού...

ΜΑΡΙΓΩ: ...και τα συμφέροντα των ανθρώπων! Λοιπόν, θα μιλήσεις στον Αργύρη;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Όχι.

ΜΑΡΙΓΩ – ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Όχι;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Σας ευχαριστώ για την αγάπη σας, μιλάτε σαν πραγματικές αδελφές μου... αλλά...

ΜΑΡΙΓΩ: Τι αλλά; Πες μας!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Δεν είναι εύκολο, αλλά σε σας θα τα πω... Χρόνια μέσα μου με πνίγουν και δεν έχω μιλήσει σε κανέναν... Ντρεπόμουν, φοβόμουνα κιόλας, όσο τα παιδιά ήταν μικρά. Τώρα ούτε ντρέπομαι κανέναν, ούτε φοβάμαι τίποτα! Έπειτα, δεν είχα εμπιστοσύνη σε άνθρωπο, εκτός από τον Αργύρη. Εσάς που με δεχτήκατε, που με αγκαλιάσατε από την πρώτη στιγμή, δεν ένοιωθα καλά που δεν σας είχα μιλήσει ποτέ... Και τώρα θέλετε να με παντρέψετε με τον Αργύρη...

ΜΑΡΙΓΩ: Έλα, μην κλαις...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Στην κατοχή, το χωριό μου, στις Σέρρες κοντά, ήταν ανταρτοχώρι, οι περισσότεροι ήταν με το ΕΑΜ, πολλά παιδιά είχαν πάει στον ΕΛΑΣ, και τα αδέρφια μου είχανε πάει... Πέρασαμε πολλά, οι Βούλγαροι μας κάψανε τα σπίτια,

σκοτώθηκαν πολλοί... Το σαράντα εφτά, Απρίλη μήνα, ήρθε η σειρά των άλλων, εγώ ήμουν δεκαπέντε χρονών τότε, κοπελίτσα. Φόβος και τρόμος... Μην τα πολυλογώ, μπήκανε στο χωριό καμιά τριανταριά Μάυδες, έτσι τους έλεγαν, τους είχε ο στρατός για βοηθητικούς... Μας μάζεψαν, χωριστά άντρες – γυναίκες, εμένα με τράβηξαν σε μια αποθήκη... Ήτανε και τρεις από το χωριό, αυτοί με χτυπούσαν, καστούκια, γροθιές, κλωτσιές, και μου 'λεγαν πως ο αδελφός μου είχε σκοτώσει επί ΕΛΑΣ τ' αδέρφια τους...

ΜΑΡΙΓΩ: Αλήθεια ήταν;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Αλήθεια. Το '44 το ΕΑΜ ήταν εξουσία στα χωριά και ο αδελφός μου ήταν στο ΕΑΜ και το Κόμμα, ήταν υπεύθυνος για το χωριό, έκανε ό,τι ήθελε. Μόλις έφυγαν οι Βούλγαροι, ο ΕΛΑΣ μάζεψε είκοσι έξι χωριάτες αντιδραστικούς, τους πέρασαν από δίκη στην πλατεία του χωριού και τους πήγαν πίσω από τον Άγιο Γεώργιο, το νεκροταφείο... Τους έστηναν πέντε πέντε στη μάντρα και τους τουφεκίζανε... Εμείς τα παιδιά είχαμε κρυφτεί ένα γύρω και βλέπαμε... Ο αδερφός μου στεκόταν μπροστά και διάβαζε τα ονόματα, από κάτι καρτιά... Όταν ακουγόταν το όνομα ενός, ορμούσαν οι αντάρτες στο σωρό και τον άρπαζαν... Ανάμεσα στους σκοτωμένους ήταν δυο αδέρφια αυτών που με πιάσανε και με χτυπούσαν...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Θεέ μου...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Εκτός από το ξύλο, μου σκίσανε τα ρούχα, έμεινα γυμνή. Έπεσαν πάνω μου... Με τον μικρότερο απ' αυτούς πηγαίναμε μαζί στο σχολείο, αυτός ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερος... Ξέχασαν τους σκοτωμένους τους και γελούσαν με μένα... Όταν τελείωσαν, φωνάζανε και τους άλλους... Ο μεγάλος στάθηκε στην πόρτα της αποθήκης και φώναζε, τους

μάζευε... Ελάτε, ελάτε, έχουμε εδώ μια μικρή πουτάνα, μεγάλη κουμμούνα – και γελούσε... Εμπαιναν τρεις τρεις στην αποθήκη, δε χωρούσαν περισσότεροι... με πέρασαν όλοι, τριάντα τόσα κτήνη, ο ένας μετά τον άλλον... σε καμπόσους δεν τους έφτασε η μία, περάσανε και δεύτερη φορά... Είχα γίνει ένα κουρέλι, ματωμένη, ξευτελισμένη, να λαχταρώ το θάνατο... Ήθελα να τελειώσει πια το μαρτύριο, δεν ήθελα να ζήσω, αλλά θυμάμαι ότι προσευχόμουν στην Παναγιά, να γίνει ένα θαύμα... Θα με σκοτώναν αυτοί που τα είχαν με τον αδελφό μου, ήμουν ασιγουρη... Τότε ήρθε ο Αργύρης στην αποθήκη...

ΜΑΡΙΓΩ: Ο Αργύρης;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ψυχή μου, τι πέρασες...

ΜΑΡΙΓΩ: Και τι έγινε; Τι έκανε ο Αργύρης;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Ο Αργύρης... Μόλις με είδε σ' αυτό το χάλι, έβαλε τις φωνές στους άλλους, τους έδιωχνε... Οι χωριανοί μου φώναζαν να μην ανακατεύεται, θα με σκοτώσουν οπωσδήποτε... Τότε εκείνος σήκωσε καταπάνω τους το αυτόματο... Τον βρίζανε, αλλά φοβήθηκαν και έφυγαν... Με τύλιξε τότε στη χλαίνη του και με πήγε σ' ένα δικό τους σπίτι, δεξιό... Κανόνισε να με κρατήσουν, μέχρι να συνέλθω... μετά ερχόταν, μέρα παρά μέρα και μ' έβλεπε... Δεν ξέρω πως έζησα, δεν ξέρω πως δεν τρελάθηκα... Μόνη μου ελπίδα ήταν ότι θα ερχόταν να με δει αυτός... Δεν με άγγιξε καθόλου... Το καλοκαίρι, όταν γύρισε στον Πειραιά μ' έφερε μαζί του. Σε λίγους μήνες γέννησα τον Σπύρο...

ΜΑΡΙΓΩ: Θέλεις να πεις ότι ο Σπύρος δεν είναι παιδί του Αργύρη;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Όχι, δεν είναι...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Είναι, όμως, ο Αλέξης...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Είναι, Αντριάνα...

ΜΑΡΙΓΩ: Και ο αδελφός σου, τι απόγινε;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Τον σκότωσαν, το Νοέμβρη του '45. Είχε κρυφτεί σ' ένα γειτονικό χωριό, τον έπιασαν... Τον χτυπούσαν με παλούκια, πολλή ώρα, μέχρι που ξεψύχησε... Δε θέλω να τα σκέφτομαι... Είχα άλλα δυο αδέρφια και δυο αδελφές, όλοι, και η μάνα μου και ο πατέρας μου, όλοι χάθηκαν, άλλος σε μάχη, άλλος δολοφονήθηκε, άλλος εκτελέστηκε...

ΜΑΡΙΓΩ: Πότε έγιναν αυτά;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Από το '45 ως το '47... Που να τολμήσει ο Αργύρης εκείνα τα χρόνια να πει ποια ήμουν; Στην απογραφή δηλώθηκα «αγνώστων γονέων» και «αγνώστου καταγωγής»...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Τώρα όμως πέρασαν όλα αυτά... Δεν έχουμε πια 47, έχουμε 67!

ΜΑΡΙΓΩ: Πέρασαν και δεν πέρασαν... Τώρα όμως τα μπαλάνουμε και τα κουκουλώνουμε και τα κανονίζουμε: Τίποτε δεν αλλάζει, να μιλήσεις στον Αργύρη!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Μαριγώ... Αν δεν ήταν ο Αργύρης, εγώ τώρα δεν θα ζούσα... Κι αν ζούσα, δεν θα είχα τον Σπύρο, θα τον είχα χάσει... Κι ο Αργύρης ποτέ δεν έκανε διάκριση ανάμεσα σ' αυτόν και τον Αλέξη... Κι ούτε μπορώ να ξεχάσω ότι με πήρε κοντά του, όπως είχα καταντήσει, ένα αγρίμι και... με ξανάκανε άνθρωπο, με έκανε γυναίκα... Καταλαβαίνεις τι

νοιώθω γι' αυτόν; Καλύτερα να μου κοπεί η γλώσσα, παρά να του πω κάτι και να τον πικράνω... Ας κάνει αυτός ό,τι του πει η καρδιά του, ό,τι τον φωτίσει ο Θεός. Με συμπαθάτε τώρα, πρέπει να γυρίσω στο περιβόλι, να τελειώσω το πότισμα.
(Φεύγει)

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Άγιε μου Χριστόφορε και Άγιοί μου Πάντες... Τι ήταν αυτά που ακούσαμε;

ΜΑΡΙΓΩ: Η καημένη η Αλκμήνη... Λοιπόν, αν αυτηνής η γλώσσα δεν μπορεί, πρέπει να ακονίσουμε τη δική μας, τώρα που θα έρθει ο αδελφός...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Να του μιλήσουμε εμείς;

ΜΑΡΙΓΩ: Εμείς, κι Άγιος Χριστόφορος να βάλει το χέρι του!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Ο Αργύρης, η Μαριγώ και η Αντριάνα κάθονται σ ένα τραπεζάκι και συζητάνε.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Εμείς αυτά είχαμε να σου πούμε, το θέλημα του Θεού και των ανθρώπων...

ΜΑΡΙΓΩ: Αυτή τη φορά όμως δεν θα ξεφύγεις, τώρα θα μας πεις ποια είναι η γνώμη και η απόφασή σου...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καλύτερα να τα βάλει κανείς με τη θάλασσα, με τη φωτιά, με άγρια θηρία, παρά με γυναίκες...

ΜΑΡΙΓΩ: Άσ' τα αυτά και έλα στο προκείμενο!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έστω... Είσαστε οι αδελφές μου, θέλετε να 'χετε λόγο...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Εμείς θέλουμε το καλό σου!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εντάξει, θέλετε να έχετε λόγο για το καλό μου... Είδατε, είκοσι χρόνια εγώ δεν σας είχα πει τίποτα για την Αλκμήνη, πως τη γνώρισα, γιατί την έφερα εδώ, για τον Σπύρο... Μη νομίζετε πως την ήθελα για γυναίκα, στην αρχή δηλαδή... Αλλά όταν γεννήθηκε ο Σπύρος σκεφτόμουν – τι να την κάνω τώρα... Κι αυτή δεν μιλούσε καθόλου, μόνο με κοιτούσε στα μάτια... Αν την έδιωχνα θα πέθαινε της πείνας ή θα έπεφτε στα χέρια κανενός νταβατζή... Και ήταν ακόμα κλαδάκι, έτοιμο να σπάσει... είδα ότι το καλύτερο ήταν να την κρατήσω γυναίκα μου, έστω χωρίς στεφάνι... Τότε ήμουν ακόμα νέος, στα σαράντα...

ΜΑΡΙΓΩ: Στα σαράντα τρία!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καλά βρε Μαριγώ, στα σαράντα τρία... Ήρθε κι ο Αλέξης, ήτανε και τα χρόνια δύσκολα, το ψωμί δύσκολο, είχαμε βάλει το κεφάλι κάτω... Εγώ παλιός ισοβίτης, είχα βγει από τη φυλακή πολύ γρήγορα, όταν μπήκαν οι Γερμανοί... Για χρόνια είχα το φόβο μήπως με ξαναβάλουν μέσα, τα ξέρετε, τα θυμάστε... Απ' αυτό το φόβο είχα πάει στα Τάγματα και μετά στα ΜΑΥ... αφήστε τα, όσο τα συλλογιέμαι...

ΜΑΡΙΓΩ: Μην τα σκέφτεσαι αυτά. Να λες καλά που έζησες ελεύθερος και δεν έμεινες μέσα στα σίδερα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ελεύθερος... Είναι τάχα ελευθερία που έζησα τη ζωή μου όχι όπως ήθελα και πίστευα, αλλά σα να ήμουν κάποιος άλλος; Ένα ψέμα... Κι αυτό το ψέμα να το λέω κάθε

μέρα στους άλλους, να το λέω και στον εαυτό μου, και στο τέλος το ψέμα που το μισούσα και το φοβόμουνα, με κυρίευσε και έγινε η αλήθεια μου... Μια αλήθεια φτιαχτή, ψεύτικη, μια φυλακή που ο ίδιος έχτισα, για να αποφύγω τα χειρότερα... Αλλά τα απόφυγα; Για να σώσω το τομάρι μου έκανα πράγματα που ξεπερνάνε τα όρια του ανθρώπου... Έδειρα, έκαψα, τρομοκράτησα ανθρώπους... Ευτυχώς δεν έβαψα τα χέρια μου με αίμα...

ΜΑΡΙΓΩ: Μη βασανίζεσαι, σωστά έπραξες. Πρώτα πρέπει να φυλάμε τη ζωή μας. Αλλιώς θα έπρεπε να έχουμε πεθάνει χίλιες φορές, με πρώτη και καλύτερη όταν ξεριζωθήκαμε από τον τόπο μας...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ο ξεριζωμός ήταν καταστροφή, αλλά χάσαμε πράγματα που μπορούμε να τα ξαναφτιάξουμε, κουτσά στραβά διορθώνεται, υπάρχει λύση. Αλλά ο μέσα ξεριζωμός, να ξεχνάει ο άνθρωπος το είναι του ή ακόμα χειρότερα να το ποδοπατά και να το ξεφτιλίζει, για να συνεχίσει να ζει, αυτός ο ξεριζωμός είναι ο χειρότερος.

ΜΑΡΙΓΩ: Οι άντρες δεν μεγαλώνετε ποτέ, μένετε πάντα παιδιά, το μυαλό ποτέ δεν πήζει μέσα στο κεφάλι σας... Τι να το κάνεις αδελφέ μου αυτό το, πως το είπες, το είναι σου, όταν κινδυνεύεις να χάσεις τη ζωή και την ελευθερία σου; Κι αν χάσεις τη ζωή ή την ελευθερία σου, που πάει το είναι σου, σεργιανάει ευχαριστημένο που κράτησε χαρακτήρα; Γέρασες Αργύρη και μιλάς σα να είσαι δεκαέξι χρονών...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δηλαδή το μέσα μας δεν έχει αξία;

ΜΑΡΙΓΩ: Έχει και παραέχει, αρκεί να κρατάμε ζωντανό και ελεύθερο το απέξω μας, να ζούμε δηλαδή εμείς όσο γίνεται καλύτερα, αλλιώς το μέσα μας αξίζει όσο και η εφημερίδα που

τυλίγει ο μάστρο – Κώστας ο ψαράς τις σαρδέλες που μας φέρνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εγώ δεν μπορώ να το δω έτσι...

ΜΑΡΙΓΩ: Στεναχωριέσαι επειδή βρέθηκες κατά λάθος στη δεξιά που νίκησε, γιατί είχε άδικο και γιατί δεν ήσουνα με τους αριστερούς, που τάχα είχανε το δίκιο με το μέρος τους; Μη χειρότερα! Ευτυχώς, να λες! Θα είχες πάει σαν το σκυλί στ' αμπέλι ή θα σε είχανε στείλει για παραθέριση στα ξερονήσια...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ακόμα το πιστεύω, η δεξιά είχε άδικο, άσχετα αν νίκησε...

ΜΑΡΙΓΩ: Βρε, θα μας τρελάνεις!... και οι δυο είχανε άδικο, όταν σκοτώνονται μεταξύ τους τα αδέρφια, το άδικο είναι μοιρασμένο και δίκιο δεν έχει κανένας... Τότε καθένας προσπαθούσε να γλιτώσει το τομάρι του, και όλοι, χωρίς εξαίρεση, ακούς; όλοι! – όταν είχαν όπλο στο χέρι σκότωναν τον άλλον, αλύπητα... γιατί είχαν προσωπικά προηγούμενα, γιατί έτσι τους διέταξαν οι αρχηγοί τους, γιατί τους στράβωνε η λόξα ότι αυτοί είναι τάχα οι καλοί και οι άλλοι είναι οι σατανάδες... Και για να λέμε την πάσα αλήθεια, οι κόκκινοι ήτανε που ξεκίνησαν αυτό το μακελειό, μέσα στην κατοχή... Κι όταν χάσανε στο Δεκέμβρη και παραδώσανε τα όπλα τους, οι άλλοι τους πετσοκόψανε, τους ρημάξανε... Νικήσανε, μαύρη νίκη δηλαδή... Αλλά η ζωή είναι παντοδύναμη, όσοι γλιτώσαμε βγήκαμε από αυτήν τη μαυρίλα και να που είμαστε ζωντανοί και τα κουβεντιάζουμε!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αυτά δεν ωφελούν... Ό,τι έγινε, δεν ξεγίνεται! Ο άνθρωπος πρέπει να ακολουθεί τον άνεμο, όπως κάνει η καλαμιά και δεν σπάζει, αλλά να μην αφήνει κιόλας τις

ευκαιρίες να περνούν... Τώρα, Αργύρη, είναι η ευκαιρία! Παντρέψου την Αλκμήνη, δώσε στα παιδιά τ' όνομά σου, ζήσε ευτυχισμένος όσα χρόνια σου μένουν...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτυχισμένος; Με συμβουλεύεις να διορθώσω το μέλλον, Αντριάνα, αλλά μπορείς να μου πεις, πως θα διορθώσω το παρελθόν μου; Στα χρόνια που είμαι, το παρελθόν είναι περισσότερο από το μέλλον, βαρύτερο... Μ' αυτό ασχολείται το μυαλό μου, αυτό μαυρίζει την ψυχή μου...

ΜΑΡΙΓΩ: Έχει όμως ένα κουσούρι, αν το βάλουμε δίπλα στο μέλλον: Έχει φύγει, έχει διαβεί, δεν μπορείς να του κάνεις τίποτα πια...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εγώ δεν μπορώ, μπορεί όμως εκείνο να μου κάνει πολλά... Κάπου υπάρχουν τρία δικά μου παιδιά, η Γαλήνη μου, ο Γρηγόρης κι ο Νικόλας... Πώς να τ' αφήσω να διαβούν; Δεν πέρασε μέρα να μην τα συλλογιστώ... Που είναι, πως μεγαλώνουν, τι κάνουν, με ποιους μιλάνε...

ΜΑΡΙΓΩ: Φέτος η Γαλήνη θα γίνει τριάντα τριών...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Να έχει παντρευτεί, άραγε;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έχει παντρευτεί...

ΜΑΡΙΓΩ: Τι είπες;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Τι είπες, Αργύρη;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έχει παντρευτεί.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Που το ξέρεις; Την είδες;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Την είδα και την καμάρωσα... από μακριά.

ΜΑΡΙΓΩ: Γιατί δεν μας είπες τίποτα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Σας το λέω τώρα... Τους ανακάλυψα τα περασμένα Χριστούγεννα, στην Αθήνα...

ΜΑΡΙΓΩ: Μα πως;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τυχαία... Ήμουνα στο Μοναστηράκι, τελείωσα τις δουλειές μου και τράβηξα προς την Αγίου Κωνσταντίνου, να πω έναν καφέ στο καφενείο του Χρίστου. Εκεί είδα την Ευτέρπη, μπροστά σε μια βιτρίνα με ρούχα...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Πως είναι;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όπως ήταν, αλλά πιο όμορφη, ντυμένη, περιποιημένη... Αυτό με κράτησε και δεν φανερώθηκα, εκείνη τη μέρα ήμουν αζύριστος, με παλιά ρούχα... Ντράπηκα.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Και τα παιδιά;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ήταν και τα τρία μαζί της, ήταν χαρούμενα, κοίταζαν τη βιτρίνα και γελούσαν... Μονάχα τη Γαλήνη γνώρισα αμέσως...

ΜΑΡΙΓΩ: Είναι ξανθιά, όπως ήταν μικρούλα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ναι, έχει το χρώμα της μάνας της...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Και τι έγινε; Λέγε μας, μη μας παιδεύεις...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι έγινε... Σταμάτησε ένα αυτοκίνητο μπροστά τους και μπήκε η Γαλήνη. Στο πίσω κάθισμα ήταν δυο πιτσιρικάκια,

έπεσαν πάνω της, έτρεξαν και οι άλλοι να τα δουν και να τα φιλήσουν, τα αμάξια από πίσω κορνάριζαν και ο οδηγός τους έκανε νοήματα να βιαστούν...

ΜΑΡΙΓΩ: Ο οδηγός;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ο άντρας της Γαλήνης...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Πως ήταν;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ούτε που τον πρόσεξα, Αντριάνα... Το αμάξι τους έφυγε, άκουσα την Ευτέρπη που φώναζε στη Γαλήνη, ότι θα πάει στο σπίτι της το απόγευμα. Η Ευτέρπη με τα παιδιά μπήκαν μέσα στο μαγαζί... Τους έβλεπα, τα παιδιά διάλεγαν ύφασμα για κοστούμια. Όταν έφυγαν τους ακολούθησα, ώσπου χώρισαν. Εγώ πήρα στο κατόπι την Ευτέρπη, την είδα να μπαίνει σε μια πολυκατοικία... Αγόρασα τσιγάρα και περίμενα, περίμενα, ώσπου έγινε απόγευμα και βγήκε. Αν έπαιρνε λεωφορείο θα την έχανα, αλλά πήγε παρακάτω, στην πιάτσα με τα ταξί. Μπήκα κι εγώ σε ένα κι έτσι βρήκα το σπίτι της Γαλήνης... Επειδή η ώρα είχε περάσει, είπα στον ταξιτζή και με πήγε στο Σύνταγμα, πήρα το λεωφορείο και γύρισα...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Τη θυμάμαι εκείνη την ημέρα, πρώτη φορά είχες αργήσει τόσο και ανησυχήσαμε.

ΜΑΡΙΓΩ: Γι' αυτό αργείς από τότε, όταν ανεβαίνεις στην Αθήνα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Πηγαίνω στο σπίτι της Γαλήνης και περιμένω, μήπως τη δω να βγαίνει... Μια φορά την είδα να μπαίνει στο αμάξι με τα δυο αγοράκια που είχα δει την πρώτη φορά, κι ένα τρίτο που κρατούσε στην αγκαλιά της... ούτε κατάλαβα αν

είναι αγόρι ή κορίτσι... Βλέπεις, Μαριγώ, το παρελθόν ρίχνει θηλιές και με κρατάει δεμένο...

ΜΑΡΙΓΩ: Και τα αγόρια;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ο Γρηγόρης και ο Νικόλας; Μεγάλωσαν... Ολόκληροι άντρες... Ψηλοί, δεμένοι, ωραία παιδιά... Αυτούς δεν τους ξαναείδα...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αχ, ας όψεται εκείνη...

ΜΑΡΙΓΩ: Εκείνη, η μάνα τους, το φίδι το...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μη! Πάψτε! Δεν θέλω να πείτε κακιά κουβέντα...

ΜΑΡΙΓΩ: Γιατί, Αργύρη;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Μήπως πρέπει να την ευχαριστήσεις κιόλας, για το καλό που σου έκανε;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι, δε μου 'κανε καλό... Αλλά, τάχα, φταίει εκείνη;

ΜΑΡΙΓΩ: Τι είπες;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ε, όχι κι έτσι!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Είκοσι επτά χρόνια το συλλογίζομαι... Έφταιγε η Ευτέρπη; Αυτή έζησε ως τα είκοσι τέσσερα χρόνια της ακολουθώντας τη μοίρα, όπου την πήγαινε... Την έφερε σε μένα, κάναμε τα παιδιά, παλεύαμε για το μεροκάματο... Φταίει αυτή αν δεν ένοιωσε αγάπη για τον άντρα που της έδωσε η μοίρα;

ΜΑΡΙΓΩ: Φταίει!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μαριγώ, μη βιάζεσαι... Εσύ, είχες τη γνώμη σου: είκοσι έξι προξενιά έδιωξες, αν τα μετράω σωστά... και κάθε φορά μου έλεγες «θέλω ν' αγαπήσω!», δηλαδή αυτό το 'λεγες ως τα μισά. Μετά έλεγες κάθε φορά «δε μ' αρέσει αυτός!» και η γνώμη σου γινόταν απόφαση για όλους μας... Ε, η Ευτέρπη δεν μπορούσε ούτε να πει τη γνώμη της, όχι να γίνει κιόλας αυτό που ήθελε...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ήτανε όμως μάνα, κι είχε ευθύνη στα παιδιά της!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Είχε! Γι' αυτό όταν ήρθε ο έρωτας, αυτή δεν τον ακολούθησε, αλλά έμεινε μαζί μου, με τα παιδιά...

ΜΑΡΙΓΩ: Μισή καλοσύνη, έπρεπε να σκεφτεί τα παιδιά της, πρώτου τα φτιάξει με το χωροφύλακα... Έκανε το γούστο της και μετά τρόμαξε για τις συνέπειες... Ας της έλεγε αυτός «έλα μαζί μου και πάρε και τα παιδιά!» και σου λέω για πότε θα τσακιζόταν να τρέξει κοντά του...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ήταν έτοιμος να της το πει... Γι' αυτό τον πυροβόλησα...

ΜΑΡΙΓΩ: Ωρες είναι να της δώσεις και δικιο...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Κάτι παραπάνω...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Τι παραπάνω δηλαδή;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Η Ευτέρπη είναι για μένα πέρα από το δίκαιο και το άδικο... γιατί ποτέ δεν έπαψα να την αγαπάω...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αργύρη, τι λες;

ΜΑΡΙΓΩ: Εσύ την ξαναείδες! Σίγουρα, την ξαναείδες και της μίλησες!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι, δεν την είδα, ούτε της μίλησα, ούτε την αποζήτησα...

ΜΑΡΙΓΩ: Όχι ότι δεν το θέλεις...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Και σαν το θέλω, τι νόημα έχει; Αυτή πια έχει φτιάξει τη ζωή της... Τα παιδιά με στεναχωρούν...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Γιατί δεν πας να τα βρεις; Να πάμε μαζί!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μια κουβέντα είναι... Πως να εμφανιστώ στη Γαλήνη και στον άντρα της, σαν φάντης μπαστούνι; Τι να τους πω; Θα έχω τάχα κάποια αξία γι' αυτούς ή θα είμαι ενοχλητικός; Και στα αγόρια, τι έχω να τους προσφέρω; Συνέχεια το σκέφτομαι, το αποφασίζω, αλλά όταν στήνομαι έξω από το σπίτι της κόρης μου σαν το ζητιάνο, να τη δω από μακριά, μου κόβονται τα πόδια και το μετανιώνω... Σαν να μην το αξίζω να ξανασιμίσω με τα παιδιά μου, φοβάμαι μήπως με αποπάρουν...

ΜΑΡΙΓΩ: Έε... Για το άλλο που λέγαμε, με την Αλκμήνη...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Η αλήθεια είναι ότι το είχα αποφασίσει, αλλά τώρα...

ΜΑΡΙΓΩ: Τι τώρα; Έχεις μια γυναίκα που ζεις μαζί της είκοσι χρόνια. Πόσο θα περιμένεις ακόμα;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Σκέψου τον Σπύρο και τον Αλέξη...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όλα θα μείνουν όπως είναι...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ως πότε;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν ξέρω μέχρι πότε...

ΜΑΡΙΓΩ: Μήπως περιμένεις να διορθωθούν τα πράγματα με κάποιο θαύμα; Αλλά τα θαύματα τα κάνουν οι άνθρωποι, δε γίνονται από μόνα τους...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μπα; Εγώ νόμιζα ότι τα θαύματα τα κάνουν οι άγιοι...

ΜΑΡΙΓΩ: Οι άγιοι τα κάνουν Αργύρη, αλλά τους βάζουν οι άνθρωποι και τα κάνουν... Κρίμα σε σένα!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Άντε να συμμαζέψουμε το μαγαζί, πέρασε η ώρα!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ο Στέλιος μόνος στην ταβέρνα. Ξαπλωτός, σε τρεις καρέκλες, ακούει μουσική.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν θα τα πάμε καλά! Έχουν σκορπίσει όλοι, σαν του λαγού τα παιδιά... Το αφεντικό στην Αθήνα, η κυρά Αλκμήνη με τα παιδιά στον Πειραιά, οι θείες πάλι στον Άγιο Χριστόφορο, με λαμπάδες στα χέρια... και συ Στέλιο, φέρε βόλτα όλες τις δουλειές, την ταβέρνα, το μπαξέ, τα κοτέτσια, τα κουνέλια... Αχ, η πολλή δουλειά θα με φάει εμένα... *(Μπαίνει ο Δικηγόρος)*

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Καλημέρα σας...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλημέρα. Ποιος είσαι εσύ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ο κύριος Αυγερίδης;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Όλα όσα βλέπεις εδώ, καρέκλες, τραπέζια, ποτήρια, μισόκιλα, τα βαρέλια πίσω, οι νταμιτζάνες με το ούζο και διάφορα άλλα είδη, ανήκουν στον κύριο Αυγερίδη...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ωραία! Να συστηθώ: Ευάγγελος Παπαδόπουλος, δικηγόρος. Μπορώ να καθίσω;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Και δεν κάθεσαι; Γι' αυτό τις έχουμε τις καρέκλες, για να κάθεσαι ο κόσμος... Άμα ήτανε να στέκονται όρθιοι, σαν τα άλογα, δεν θα τις βάζαμε καθόλου...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ναι... Λοιπόν, κύριε Αυγερίδη, έχω να σας μιλήσω για κάτι πολύ σημαντικό.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τέλεια! Τα σημαντικά θέματα με ενδιαφέρουν πολύ...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μπαίνω κατ' ευθείαν στο ψητό...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποιο ψητό; Ψητό ετοιμάζουμε μονάχα τις Κυριακές. Σήμερα έχει μαρίδα φρέσκια, χταπόδι ξιδάτο μπαγιάτικο, ελιές, τυρί στο βαρέλι...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Όχι, με παρεξηγήσατε... Εγώ το έχω το ψητό!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Που το έχεις; Μέσα στην τσάντα;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ακριβώς!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Και με λένε εμένα χαζό... Θα σου λαδώσει τα χαρτιά...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Κύριε Αυγερίδη, το γνωρίζετε ότι είστε κάτοχος μιας πολύ σημαντικής περιουσίας;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σημαντικής; Ε, βέβαια...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ελάτε, ελάτε... Πολύ σημαντικής! Έχετε στην κατοχή σας εκατόν είκοσι στρέμματα εκτάσεως, συν εξήντα οι αδελφές...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Οι αδελφές;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Βεβαίως, οι αδελφές, οι οποίες ζουν μαζί σας, γεγονός το οποίο μας επιτρέπει να συμπεράνουμε ότι οι αδελφές θα σας ακολουθήσουν σε κάθε σας απόφαση...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Χμ, ναι, οι αδελφές θα με ακολουθήσουν... οπωσδήποτε!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Εκατόν ογδόντα στρέμματα παραλία, δυο βήματα από την Αθήνα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ε, όχι και δυο βήματα... Ένα μεροκάματο θέλεις να πας και να 'ρθεις...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Τρόπος του λέγειν... Λοιπόν, τη θέλουμε!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποια θέλετε;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Την παραλία, την ακρογιαλιά! Θα αξιοποιηθεί με ανέγερση ξενοδοχειακής μονάδος, κι εσείς θα ανταμειφθείτε πλουσιοπάροχα.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν το εννόησα...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Πολλά λεφτά, κύριε Αυγερίδη! Ολόκληρη πολυκατοικία θα πάρετε στην Αθήνα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αλήθεια;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Είναι θέμα διαπραγματεύσεων... Πέντε πάνω πέντε κάτω, θα τα βρούμε.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Που θα τα βρούμε;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μεταξύ μας...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Για, σε παρακαλώ! Για ποιόν με πέρασες; Άντε να μην...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Όχι, όχι, με παρεξηγήσατε! Εννοώ στο οικονομικό...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Α, στο οικονομικό... Εσύ, θα μου δώσεις μια πολυκατοικία. Εγώ, τι θα σου δώσω;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Μα, την ακρογιαλιά! Έχετε καμιά αμφιβολία;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπα, καμιά.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Έξοχα! Όστε συμφωνούμε!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Συμφωνούμε! Μόνο που...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ναι;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μόνο που δεν είναι δική μου.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Τι πράγμα;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δηλαδή, είναι... ο αέρας, το κύμα, τα βραχάκια, τα πουλιά που πετάνε, ο γαλάζιος ουρανός, όλα δικά μου είναι. Κανείς δεν μου τα ζήτησε ποτέ, άρα είναι δικά μου... Τι λες, εσύ, που είσαι δικηγόρος;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Ποιος είστε, κύριε;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Στυλιανός Αυγερίδης, βοηθός ταβερνιάρης...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Στυλιανός;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Για τους φίλους, Στέλιος...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Και ο κύριος Αργύρης Αυγερίδης;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Το αφεντικό μου! Όπου να 'ναι θα 'ρθει.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Να πάρει, έχασα το χρόνο μου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί στεναχωριέσαι; Ο χρόνος είναι για να τον χάνουμε... Άμα βρεις κάποιον που δεν χάνει τον χρόνο, να μου τον φέρεις να τον γνωρίσω κι εγώ... δεν θα με καθυστερήσει, έχω άφθονο χρόνο... Αλλά και συ, είχες μεγάλο κέρδος...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Κέρδος;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Βεβαίως, την ευχαρίστηση της κουβέντας... Εγώ, πάντως, την ευχαριστήθηκα!

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Εσύ, βέβαια...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λοιπόν, τι θα πάρεις; Έχουμε μαρίδα φρέσκια, χταπόδι ξιδάτο μπαγιατικό, ελιές, τυρί στο βαρέλι...

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Καφέ!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καφέ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Καφέ, μέτριον παρακαλώ.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μέτριον παρακαλώ... Έφτασε!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Στη σκηνή βρίσκονται ο Αργύρης, η Μαριγώ, η Αντριάνα και η Αλκμήνη.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αυτή είναι η απόφαση μου: Θα πουλήσουμε την ακρογιαλιά και με τα διαμερίσματα συν τα μετρητά που θα πάρουμε, θα ζήσουμε σαν άνθρωποι.

ΜΑΡΙΓΩ: Αχ, Αργύρη, καινούριος ξεριζωμός...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Πάλι πρόσφυγες θα γίνουμε...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Θαρρείτε κι εμένα μου αρέσει ν' αφήσω αυτήν εδώ την αμμουδιά και να πάω να κλειστώ στην Αθήνα; Αλλά το βλέπετε, μια ζωή όλοι δουλεύουμε σκυλίσια και που είναι η προκοπή μας;

ΜΑΡΙΓΩ: Έχεις δίκιο Αργύρη...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ας μην γκρινιάζουμε... Εσύ τι λες, Αλκμήνη;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Τι να πω... Φοβάμαι λίγο, αλλά αν είμαστε μαζί...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μαζί θα είμαστε, γειτονιά... Δηλαδή στην πολυκατοικία οι γείτονες δεν είναι πάντα δίπλα δίπλα, αλλά ένας πάνω, ένας κάτω, ένας παρακάτω...

ΜΑΡΙΓΩ: Εννοείς ότι θα μένουμε σε χωριστά σπίτια;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Χμ, θα δούμε, θα τα κανονίσουμε... Πάντως πέντε διαμερίσματα θα βγουν για τα παιδιά...

ΜΑΡΙΓΩ: Πέντε;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Θα είμαστε δηλαδή γείτονες... με τους άλλους;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εγώ σαν πατέρας πρέπει να τα τακτοποιήσω όλα... Αν θα μείνουν μέσα, αν θα τα νοικιάσουν, αν θα τα πουλήσουν, δικός τους λογαριασμός...

ΜΑΡΙΓΩ: Και η ...αυτή;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Σσστ!

ΜΑΡΙΓΩ: Άφησέ με! Μήπως, κύριε Αργύρη, έχεις λάβει πρόνοια και για την κυρία Ευτέρπη;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Και γιατί όχι, δηλαδή;

ΜΑΡΙΓΩ: Διότι εγώ τουλάχιστον δεν έχω καμιά όρεξη να ξεσπιτωθώ και να βρεθώ γειτόνισσα με δαύτην! Γι' αυτό!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Έλα, δεν φαντάζομαι...

ΜΑΡΙΓΩ: Τι δεν φαντάζεσαι; Δεν τον βλέπεις που κατάπιε τη γλώσσα του; Αχ, καημένη Αργύρη, σε διαβάζω σαν ανοικτό βιβλίο... Άκουσε τώρα και τη δική μου απόφαση: Μακριά! Εξ αποστάσεως! Στη δύση και στην ανατολή, εμείς και η κυρία Ευτέρπη! Όσο για τα παιδιά, επειδή θα είναι καλύτερα κοντά στη μάνα τους, κι αυτά μαζί της. Κι εμείς οι υπόλοιποι, παρέα. Αλλιώς...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αλλιώς;

ΜΑΡΙΓΩ: Αλλιώς, εμείς δεν υπογράφουμε πωλητήριο! Ας κάνουν το ξενοδοχείο τους στο δικό σου κομμάτι, και δίπλα εμείς θα έχουμε τα κοτέτσια μας, τις κασίκες μας, τα κουνέλια μας...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: ...θα απλώνουμε τις μπουγάδες μας, θα φουρνίζουμε τα ψωμιά μας, θα ασβεστώνουμε...

ΜΑΡΙΓΩ: Ο Στέλιος θα ασβεστώνει!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Σωστά! Γιατί δεν φαντάζομαι ο Στέλιος να 'ρθει να γίνει γείτονας στην πολυκατοικία...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Κορίτσια, σαν πολλά δεν είπατε; Καθίστε κάτω! Καθίστε!

ΜΑΡΙΓΩ: Εντάξει...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αλλά, εμείς...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εμείς κι εμείς... Πάντοτε, πρώτα ο εαυτός σας... Εγώ μ' αυτήν την ευκαιρία θέλω να ξαναβρώ τα παιδιά μου, τα πρώτα... Και να πάω σ' αυτά περήφανα, με τα χέρια γεμάτα, όχι ένας φτωχός γέρος... Θέλω να ξανάρθουν κοντά μου, να

γνωρίσουν τον πατέρα τους, να τα χαρώ... Να τα δω με τα σπίτια τους, με τις δουλειές τους... Πως θα γίνει, αν αφήσω απέξω τη μάνα τους; Εντάξει, έγινε ό,τι έγινε. Και οι δύο φταίμε. Κι εγώ κι αυτή. Κι αν θέλετε, περισσότερο εγώ, γιατί στο κάτω κάτω εγώ πυροβόλησα... Και τώρα, τι θα πω στη Γαλήνη και τα αδέρφια της; Εσάς σας θέλω, όπως και τα άλλα μου τα παιδιά, αλλά τη δική σας τη μάνα όχι; Πως θα το δεχτούν αυτό; Ποτέ δεν θα με πλησιάσουν... Και που να ξέρω αν οι αγοραστές μπορούν να δώσουν τα ίδια, σε διαφορετικά σημεία; Να ζημιωθούμε, δηλαδή, για το πείσμα σας;

ΜΑΡΙΓΩ: Δεν ξέρω...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Κι εγώ, δεν ξέρω...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ελάτε στη δική μου θέση και σκεφτείτε το...

ΜΑΡΙΓΩ: Καλά... και το άλλο το θέμα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Για το Σπύρο και τον Αλέξη; Κι αυτό θα γίνει, θα τους αναγνωρίσω και τελειώσε...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Και το ...άλλο θέμα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Α, το παραξηλώσατε σήμερα! Τέρμα η συζήτηση!

ΜΑΡΙΓΩ: Ωραία, ας πηγαίνουμε στην κουζίνα εμείς...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Πάμε! *(Φεύγουν)*

ΑΛΚΜΗΝΗ: Αργύρη, ποτέ δε μιλήσαμε με λόγια, δε χρειαζόταν... τα λέγαμε όλα με τα μάτια... τώρα αναζητάω το βλέμμα σου και δεν το βρίσκω...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αλκμήνη, τι λες τώρα;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Ποτέ δε σε ρώτησα, ποτέ δεν είπα όχι σε ό,τι αποφάσιζες... Πάντοτε σε ακολουθούσα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Άλλαξε τίποτα;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Δεν πέρασε ποτέ απ' το μυαλό μου να σου ζητήσω στεφάνι – δεν λέω ότι δε θα χαρώ, αλλά να το θέλεις εσύ πρώτος! Ούτε για τα παιδιά σου είπα τίποτα, ό,τι αποφάσιζες είναι δική σου σκέψη...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αλκμήνη, μίλα καθαρά. Τι θέλεις να μου πεις;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Την Ευτέρπη... την αγαπάς;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ωχ, κι εσύ... Την αγαπούσα κάποτε... Πάνε τριάντα χρόνια...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Την αγαπάς... και δεν μου το λες στα ίσια, γιατί με λυπάσαι... και σκέφτεσαι μέσα σου, πώς να γινότανε να εξαφανιστώ εγώ, για να μπορέσεις να ξανασιμίξεις μαζί της, χωρίς εμπόδιο...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Α, βλέπω οι αδελφές μου σε κάνανε ξεφτέρι...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Δε χρειάζεται... το πράγμα μιλάει από μόνο του... Αλλά να ξέρεις, αν με θεωρείς εμπόδιο, εγώ φεύγω, αύριο κιόλας...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μη με τρελαίνεις κι εσύ! Αλκμήνη! Σε παρακαλώ... Νομίζεις ότι δεν βλέπω κι εγώ τι πρέπει να γίνει; Αλλά... όχι ακόμα. Δεν είναι η Ευτέρπη, ούτε να το σκέφτεσαι, αλλά... θέλω να αποφύγω το λάθος, για σένα περισσότερο, μέχρι να

ξεκαθαρίσει η κατάσταση... Κάνε υπομονή. Τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει... Καταλαβαίνεις;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Όχι, δεν καταλαβαίνω αυτά που μου λες, αλλά καταλαβαίνω πολύ καλά γιατί μου τα λες...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μην αρχίζεις τώρα τις εξυπνάδες της Μαριγώς...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Καλά... Να, έρχονται τα παιδιά...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τους μίλησες, όπως σου είπα;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Τους τα είπα όλα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όλα; Δε φαντάζομαι να είπες στο Σπύρο...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Όχι. Τους είπα όλα όσα μπορούν να ειπωθούν... Όσα δεν λέγονται... *(Μπαίνουν ο Σπύρος και ο Αλέξης)*

ΣΠΥΡΟΣ: Γεια σου μάνα! Γεια σου πατέρα.

ΑΛΕΞΗΣ: Γεια σας!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Πως πήγε η δουλειά;

ΣΠΥΡΟΣ: Φίνα! Δεκαέξι μέτρα χαντάκι βγάλαμε σήμερα.

ΑΛΕΞΗΣ: Τα χέρια και ο σβέρκος μου καίνε...

ΣΠΥΡΟΣ: Αλλά το μεροκάματο πλούσιο: Παίρνεις ένα ψωμί, ένα κωνάκι στραγάλια, έξι ελιές και μισό πακέτο τσιγάρα...

ΑΛΕΞΗΣ: ...και τρεις δεκάρες ρέστα!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αλκμήνη, κάνε καφεδάκια για τα παιδιά... και για μένα! *(Η Αλκμήνη φεύγει)* Λοιπόν, η μάνα σας, σας τα είπε. Σε λίγο καιρό θα έχετε το κανονικό σας όνομα... Αυτό, ταχτοποιήθηκε. Αλλά και το οικονομικό θα ταχτοποιηθεί...

ΣΠΥΡΟΣ: Πατέρα, είσαι σίγουρος;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ε, βέβαια, αλίμονο, έτσι θα σας αφήσω, τα παιδιά μου;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι, δεν εννοώ αυτό. Να, σήμερα το κουβεντιάζαμε όλη την ημέρα, με τον Αλέξη... Πόσον καιρό τώρα σου λέμε να φύγουμε στη Γερμανία, εδώ δε γίνεται τίποτα κι εσύ δε συμφωνείς... Ξαφνικά μας λες ότι έρχονται αυτοί οι λεφτάδες, δίνουν μερικά διαμερίσματα και παίρνουν όλο τον τόπο... Τον εκμεταλλεύονται, για να κερδίσουν... Γιατί να μην τον εκμεταλλευτούμε εμείς;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Εμείς;

ΣΠΥΡΟΣ: Εμείς! Εσύ, η μάνα, εμείς και τα άλλα μας τ' αδέρφια, από την πρώτη σου γυναίκα... Αν μπορούν να τον εκμεταλλευτούν αυτοί, μπορούμε κι εμείς!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Σπύρο τι λες; Αλέξη, τι λέει;

ΑΛΕΞΗΣ: Συμφωνώ κι εγώ! Αυτοί θέλουν να κάνουν ξενοδοχείο μεγάλο, εμείς δεν μπορούμε. Μπορούμε όμως να κάνουμε την ταβέρνα ένα μοντέρνο κεντράκι κι από δίπλα δωμάτια και παραδίπλα να στήνουνε σκηνές οι οικογένειες το καλοκαίρι... και λεφτά θα βγάλουμε και η γη θα μείνει δική μας...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Με τι κεφάλαια;

ΣΠΥΡΟΣ: Με τα χέρια μας! Εργάτη θέλεις; Χτίστη; Σοφατζή; Υδραυλικό; Ηλεκτρολόγο; Πατωματά; Εμείς! Κι εσείς οι άλλοι, η μάνα, ο Στέλιος, εσύ, θα βοηθάτε... Θα δουλέψουμε τα βράδια, μετά το μεροκάματο, τις Κυριακές, τις γιορτές...

ΑΛΕΞΗΣ: Θα κρατήσουμε την ταβέρνα ως την τελευταία στιγμή! Θα γίνουν πρώτα όλα τα άλλα και μετά, σε δυο μήνες μέσα, να 'σου το παραλιακό κέντρο, να 'σου κι εμείς επιχειρηματίες... Η φαντασία γίνεται πραγματικότητα!

ΣΠΥΡΟΣ: Τι έχουμε να χάσουμε; Το πολύ τον κόπο μας, άντε να βάλουν και οι θείες το κομπόδεμά τους στην επιχείρηση, αν χρειαστεί να δανειστούμε θα δανειστούμε... Κι αν την πατήσουμε, το πουλάς...

ΑΛΕΞΗΣ: Δυο χρόνια θα μας πάρει... Και θα μας μείνει η γη... Αυτή η ακρογιαλιά είναι πανάκριβη... Δεν είναι τρελοί αυτοί που θέλουν να την αρπάξουν...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Παιδιά, για λίγο με συνεπήραν τα λόγια σας... Αλλά αυτά δεν γίνονται...

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Γιατί έτσι! Μη νομίζετε ότι τα ξέρετε όλα! *(Φεύγει)*

ΣΠΥΡΟΣ: Τι έπαθε; Γιατί έφυγε έτσι;

ΑΛΕΞΗΣ: Ξέρω κι εγώ... Μάλλον σκέφτεται τους άλλους...

ΣΠΥΡΟΣ: Μα και οι άλλοι θα κερδίσουν! Κι όλη τη δουλειά θα την κάνουμε εμείς... Δεν καταλαβαίνω... Σα να μη θέλει ούτε να το κουβεντιάσει...

ΑΛΕΞΗΣ: Πολύ απότομο τον είδα... Λες να τον καταφέρουμε ν' αλλάξει γνώμη;

ΣΠΥΡΟΣ: Θα τον καταφέρουμε! Εγώ σαν πρωτότοκος γιος του έχω μάθει απ' αυτόν ότι στο τέλος κερδίζουν η λογική και η θέληση!

ΑΛΕΞΗΣ: Κι αν όχι; Τι γίνεται τότε;

ΣΠΥΡΟΣ: Τότε, αδερφέ, τα μαζεύουμε και φεύγουμε για Γερμανία. Δε σου λέω παραπάνω, όπως δουλεύουμε εδώ να δουλέψουμε κι εκεί, κάτι θα μας μείνει, θα μπορέσουμε να ξεκινήσουμε δική μας δουλειά! Κι αν έχουμε κι εδώ κάτι, αν πουλήσει ο πατέρας, τόσο το καλύτερο...

ΑΛΕΞΗΣ: Λες να καταφέρουμε να γίνουμε κι εμείς καπιταλιστές;

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν στο υπογράφω για σίγουρο, αλλά σου λέω αυτό – αν μείνουμε εδώ όχι καπιταλιστές δεν θα γίνουμε, με το ζόρι θα κονομήσουμε δεύτερο σάβρακο...

ΑΛΕΞΗΣ: Και θα τους αφήσουμε, με τη μάνα;

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί όχι; Μια χαρά θα είναι οι δυο τους, θα παντρευτούνε κιόλας και εμείς θα είμαστε τα παρανυφάκια, το φαντάζεσαι;

ΑΛΕΞΗΣ: Η μάνα όμως λέει ότι ο γάμος αναβάλλεται... Την είδα στεναχωρημένη και στεναχωρέθηκα κι εγώ...

ΣΠΥΡΟΣ: Ε, βέβαια, εσύ είσαι ίδιος με τη μάνα, εγώ όμως μοιάζω στον πατέρα μας, είμαι λογικός και τον καταλαβαίνω.

Εδώ έχουμε πωλήσεις, αγορές, ποσοστά, επιχειρήσεις, νταλαβέρια, ο πατέρας έχει τόσες έγνοιες στο κεφάλι του, πρέπει να τακτοποιήσει και τους άλλους... έχει όρεξη για γάμους;

ΑΛΕΞΗΣ: Και είσαι σίγουρος ότι θα παντρευτούνε;

ΣΠΥΡΟΣ: Έλα καημένε Αλέξη, ρωτάς λες και δεν τον ξέρεις τον πατέρα... Όχι σίγουρος, το κεφάλι μου κόβω! Το θέμα είναι να τον πείσουμε να μην πουλήσει την ακρογιαλιά και να την εκμεταλλευτούμε εμείς. *(Ερχεται η Αλκμήνη)*

ΑΛΕΞΗΣ: Τα καφεδάκια!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Που πήγε ο πατέρας σας;

ΣΠΥΡΟΣ: Νάτος, κάτω στην αμμουδιά, περπατάει και καπνίζει...

ΑΛΕΞΗΣ: Του βάλαμε ιδέες...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Τι ιδέες;

ΣΠΥΡΟΣ: Να μην πουλήσει την ακρογιαλιά. Να την εκμεταλλευτούμε εμείς... Εκατό φορές κέρδος θα έχουμε!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Και τι σας είπε;

ΑΛΕΞΗΣ: Ότι δεν γίνεται. Μα γιατί δεν γίνεται, μάνα;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Γιατί δεν γίνεται, Αλέξη... Γιατί δεν μπορεί να γίνει...

ΣΠΥΡΟΣ: Κι εγώ σας λέω ότι θ' αλλάξει γνώμη! Είναι ολοφάνερο, δεν μπορεί να μην παραδεχτεί ότι έχουμε δίκιο. Όλα θα πάνε μια χαρά!

ΤΕΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

Η ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ – ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Η Μαριγώ και η Αντριάνα ολοκληρώνουν τις προετοιμασίες. Τα τραπεζάκια έχουν γίνει ένα μεγάλο τραπέζι, σκεπασμένο με λευκά τραπεζομάντιλα. Βάζουν επάνω βάζα με λουλούδια.

ΜΑΡΙΓΩ: Άντε να δούμε τι θα γίνει...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Άγιε μου Χριστόφορε, κάνε το θαύμα σου, να πάνε όλα καλά...

ΜΑΡΙΓΩ: Πάντως, ό,τι και να συμβεί, εμείς τον Αργύρη και τα μάτια μας...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αχ, ναι! Μα κι αυτός, γιατί να τους κουβαλήσει εδώ και μάλιστα όλους μαζί; Χάθηκε τόση Αθήνα;

ΜΑΡΙΓΩ: Θα σκέφτηκε πως έτσι είναι καλύτερα... Να δουν και την ακρογιαλιά που θα πουληθεί, να μη νομίζουν ότι τους λέει παραμύθια... Ξέρω κι εγώ; Τελευταία δεν μπορώ να τον καταλάβω...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Εγώ ποτέ μου δεν τον καταλάβαινα...

ΜΑΡΙΓΩ: Φτιάχνει σχέδια με το μυαλό του και περιμένει ότι θα βγούνε αληθινά, κατά γράμμα... Αλλά δεν υπολογίζει ότι οι άλλοι μπορεί να κάνουνε ετούτο, μπορεί όμως να κάνουνε και το άλλο, το αντίθετο στα σχέδια του.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Είναι, όμως, καλόψυχος...

ΜΑΡΙΓΩ: Για τους δικούς του, ναι, θυσία γίνεται...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Δεν είπα αυτό...

ΜΑΡΙΓΩ: Κατάλαβα τι είπες, εσύ δεν κατάλαβες τι σου απάντησα! Δεν είναι όμως ώρα για τέτοιες κουβέντες... Σε λίγο θα έρθουν τα παιδιά.

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αν έρθουν...

ΜΑΡΙΓΩ: Θα έρθουν, να είσαι σίγουρη... Ποιος λέει όχι στο χρήμα;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Δε θα έρθουν για τον πατέρα τους;

ΜΑΡΙΓΩ: Τόσα χρόνια μεγάλωσαν με τη μάνα τους, ένας Θεός ξέρει τι τους έχει πει γι' αυτόν. Θα πιστεύουν ότι ο Αργύρης είναι κανένα τέρας, με κέρατα...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Κέρατα;

ΜΑΡΙΓΩ: Έλα τώρα κι εσύ... Μου ξέφυγε... Τα παιδιά θα έρθουν, εκείνη όμως θα έρθει;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Λες να μην έρθει;

ΜΑΡΙΓΩ: Δεν το πιστεύω... Και καλύτερα να μη φανεί από δω... Εμείς, θα κάνουμε τα πικρά γλυκά, για χάρη του Αργύρη δηλαδή, αλλά η Αλκμήνη τι φταίει; Γιατί ο λεγάμενος το είπε, του ξέφυγε και το ξεφούρνισε, την αγαπάει ακόμα την κυρία... γι' αυτό δεν στεφανώνεται την Αλκμήνη! Να 'χει η κοπέλα αυτό το αγκάθι, να τη βλέπει κιόλας να γυροφέρνει στην αυλή της... Και που το ξέρεις αν δεν ξανασιμίζουν με τον Αργύρη;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Άγιε μου Χριστόφορε! Τι λες εκεί;

ΜΑΡΙΓΩ: Πολύ θέλει; Ο Αργύρης πετάει τη σκούφια του... Κι αυτή, τι έχει εναντίον του; Σκότωσε το χωροφύλακα επειδή την αγαπούσε και δεν ήθελε να τη χάσει... Στο κάτω κάτω είναι ακόμα παντρεμένοι – και ξαφνικά να 'σου πάλι ο Αργύρης και μάλιστα πλούσιος... Γιατί όχι;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Και η Αλκμήνη;

ΜΑΡΙΓΩ: Εμένα ρωτάς; Ρώτησε τον αδερφό σου!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Με τι ψυχή θα τη διώξει;

ΜΑΡΙΓΩ: Δεν θα χρειαστεί... Άσε, πολλά βάζει ο νους μου... Είναι τόσο περήφανη, τόσο ανόητη, που είναι ικανή να σηκωθεί να φύγει μοναχή της...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αποκλείεται! Τον αγαπάει. Πως μια γυναίκα που αγαπάει θα αφήσει τον... αυτόν, ντε, και θα φύγει μοναχή της;

ΜΑΡΙΓΩ: Τώρα μιλάει η πείρα... Θα φύγει επειδή τον αγαπάει, δε σκέφτεται τον εαυτό της, σκέφτεται τη δική του διευκόλυνση, ότι η παρουσία της του γίνεται εμπόδιο... Το ζών!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Η Αλκμήνη;

ΜΑΡΙΓΩ: Ο αδελφός μας! Έχει στα χέρια του το χρυσάφι κι αυτός ονειρεύεται τα κάρβουνα... Αλλά και η Αλκμήνη, άλλο ζών! Αφού τον αγαπάς, πάλεψε, αγωνίσου, μίλησε, κλάψε, φώναξε, απαίτησε! Αυτή ρίχνει κάτω τα μάτια, δε λέει κουβέντα και περιμένει ότι ο Αργύρης θα καταλάβει από

μόνος του ποια τον αγαπάει... Είκοσι χρόνια μαζί του, δεν τον έχει μάθει ακόμα, νομίζει ότι τα λόγια του είναι νόμος, τον πιστεύει...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Τι να κάνει κι αυτή... Δεν είδες που έφυγε με τα παιδιά από το πρωί, θα έρθουν, λέει, αργότερα...

ΜΑΡΙΓΩ: Μην τη λυπάσαι την Αλκμήνη... Έχει τα παιδιά της! Ο προκομμένος ο αδελφός μας να δούμε ποιόν θα έχει στο τέλος... Τι είν' αυτό που ακούγεται; Αυτοκίνητο!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Κατεβαίνει μια κοπέλα...

ΜΑΡΙΓΩ: Η Γαλήνη!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Θεέ μου...

ΜΑΡΙΓΩ: Άγιε μου Χριστόφορε και Άγιοί μου Πάντες... Αυτή είναι, το καταλαβαίνω. Από δω έλα, από δω... *(Μπαίνει η Γαλήνη)*

ΓΑΛΗΝΗ: Είναι... του Αργύρη;

ΜΑΡΙΓΩ: Γαλήνη... Με θυμάσαι;

ΓΑΛΗΝΗ: Η θεία Αντριάνα...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Εγώ είμαι η Αντριάνα... Αυτή είναι η Μαριγώ... *(Αγκαλιάζονται, κλαίει)*

ΓΑΛΗΝΗ: Ο πατέρας... που είναι;

ΜΑΡΙΓΩ: Εδώ είναι... Νάτος, μπροστά στην θάλασσα, στα βραχάκια, γυρίζει τη μια σούβλα... Την άλλη τη γυρίζει ο Στέλιος...

ΓΑΛΗΝΗ: Αυτός... Θεέ μου...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Κόρη μου, ησύχασε...

ΓΑΛΗΝΗ: Να ησυχάσω... Τόσα χρόνια, κάθε νύχτα πριν κοιμηθώ τον ονειρευόμουν με τα μάτια ανοιχτά... Γιατί τον θυμόμουν, την αγκαλιά του, το γέλιο του... Και τη μέρα του γάμου μου έκλαιγα, γιατί δεν ήταν ο πατέρας εκεί, γιατί είχε πεθάνει...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Είχε πεθάνει;

ΓΑΛΗΝΗ: Έτσι μας είχε πει η μάνα... και χτες ήρθε εκείνος ο δικηγόρος στο σπίτι με το κάλεσμα, ο πατέρας μας καλεί... Δεν έκλεισα μάτι, δεν έβλεπα την ώρα να ξημερώσει... Μη με κρατάτε, πάω... *(Φεύγει)*

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Στάσου λίγο, να μας πεις...

ΜΑΡΙΓΩ: Θεέ μου, τον έφτασε... την είδε... αγκαλιάζονται... Κλαίνε, Αντριάνα, κλαίνε...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Την κοιτάζει... Της φιλάει τα χέρια... Την αγκαλιάζει πάλι....

ΜΑΡΙΓΩ: Αχ, Αργύρη, πόσο δίκιο είχες...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Τι φωνάζει ο Στέλιος;

ΜΑΡΙΓΩ: Το αρνί καίγεται... Ο Αργύρης δεν δίνει σημασία!

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Τι κάθεσαι, τρέχα! Να σώσουμε το αρνί! *(Φεύγουν)*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Μπαίνουν ο Γρηγόρης κι ο Νικόλας.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Από δω πρέπει να είναι...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Είσαι σίγουρος ότι αυτό είναι το αυτοκίνητο της Γαλήνης;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Σίγουρος. Έλα! Α, νάτοι, όλοι μαζεμένοι στην ακρογιαλιά... Ψήνουν αρνί και κοκορέτσι...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Και εδώ βλέπω ετοιμασίες... τραπέζια, λουλούδια...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Καλύτερα να λείπανε όλ' αυτά...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Μα τι θέλει τώρα αυτός; Μετά από όσα έκανε;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Εγώ πάντως δεν πρόκειται να τον συγχωρήσω ποτέ!

ΝΙΚΟΛΑΣ: Έμπλεξε σε καυγά και σκότωσε άνθρωπο... και μετά που βγήκε από τη φυλακή τα 'φτιαξε με μια παρδαλή και ούτε ρώτησε ποτέ για τα παιδιά του...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Έχει δίκιο η μάνα που δεν ήθελε να τον ξαναδεί...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Η μάνα έχει δίκιο, αυτός όμως έχει τα στρέμματα που βλέπεις ένα γύρω...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Δεν είναι ντροπή, να θέλουμε τα λεφτά του και να μη θέλουμε αυτόν;

ΝΙΚΟΛΑΣ: Δεν είναι ντροπή να σκοτώνεις άνθρωπο; Δεν είναι ντροπή να είσαι μεθύστακας, να μην ενδιαφερθείς ποτέ για τα παιδιά σου...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Η καημένη η μάνα, μας έλεγε ότι έχει πεθάνει...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Τι να μας πει; ότι τάχει με μιαν άλλη και ζουν μαζί και έχουν και παιδιά;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Πόσα παιδιά;

ΝΙΚΟΛΑΣ: Δεν ξέρω. Πάντως, όσα περισσότερα, τόσο το χειρότερο, θα λιγοστεύουν τα δικά μας τα μερτικά.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Γιατί; θα πάρουν μερτικό και τα μπάσταρδα;

ΝΙΚΟΛΑΣ: Να είσαι βέβαιος... Αυτοί, βλέπεις, ζούνε μαζί.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Κακό αυτό.

ΝΙΚΟΛΑΣ: Δεν την έχει παντρευτεί αυτήν, ούτε και μπορεί να το κάνει όσο δεν υπάρχει διαζύγιο, αλλά τα μπάσταρδα μπορεί να τα αναγνωρίσει...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Μα για δεξ τους όλους, αγκαλιές, γέλια... Οι δυο μεγάλες εκεί κάτω, πρέπει να είναι θείες μας.

ΝΙΚΟΛΑΣ: Αντριάνα και Μαριγώ, μας είπε η μάνα στο τηλέφωνο.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Αυτός ο κρεμανταλάς που γυρίζει τη σούβλα, ποιος νάναι;

ΝΙΚΟΛΑΣ: Μεγάλος μου φαίνεται για γιος... Αλλά που να ξέρω;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Δες τη Γαλήνη, δεν τον αφήνει στιγμή το γέρο...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Άλλο και τούτο... Γιατί τέτοια χαρά; Στο κάτω κάτω αυτή είναι η μόνη που δεν έχει οικονομικό πρόβλημα...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Ας είναι καλά ο γαμπρός μας, ο εργολάβος... Έχει χτίσει τη μισή Αθήνα... Βλέπεις, αυτοκίνητο η Γαλήνη...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Κι εμείς με το βρωμολεωφορείο ως τον Πειραιά και μετά μισή ώρα ποδαρόδρομο...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Ας συγχωράει τη μάνα, που της τον βρήκε, αλλιώς θα δούλευε ακόμα μοδίστρα...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Η άτιμη η φτώχεια, δεν υποφέρεται... αλλά κι αυτός ήταν ξαναπαντρεμένος και είκοσι χρόνια μεγαλύτερος...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και λοιπόν; Δεν της έκανε τρία παιδιά; Δεν την έχει με τη βίλα της, με το αμάξι της, τα λούσα της; Τι θα πει μεγαλύτερος; Ας έβρισκα κι εγώ μια με λεφτά, θα την παντρευόμουν, ας ήτανε κι εξηντάρα!

ΝΙΚΟΛΑΣ: Το λες τώρα, αλλά δεν θα το έκανες... Η παλιανθρωπιά χρειάζεται ταλέντο, κι εμείς δεν το έχουμε αυτό το χάρισμα...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Η Γαλήνη όμως το έχει! Μια χαρά τον παράτησε το Γιάννη της, για να παντρευτεί τον εργολάβο!

ΝΙΚΟΛΑΣ: Ο Γιάννης! Έκοβε ο κακομοίρης το τσιγάρο με το ξυραφάκι στη μέση, να καπνίσει μισό το πρωί και μισό το βράδυ...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Γι' αυτό σου λέω, αν βρισκόταν η γριά με τα λεφτά, θα ορμούσα...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Εγώ όχι... να μου λείπει.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Αφού είσαι τιμημένος με την Κοκινιώτισσα...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Κάνε μου τη χάρη!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Έλα, καημένε, ηρέμησε, τα περάσαμε κι εμείς αυτά... Τώρα τι γίνεται... Νικόλα, πρόσεξε... να μη δείξουμε τίποτα... αυτή είναι η ελπίδα μας, να ξελασπώσουμε...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Έχεις δίκιο... κι αν τον καταφέρουμε ν' αφήσει απέξω τους άλλους....

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Καλά θα ήτανε. Αλλά και πάλι είμαστε πέντε.

ΝΙΚΟΛΑΣ: Γιατί πέντε; Υπολογίζεις και τις μικρές;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Αδελφές μας είναι κι αυτές...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Ναι, αλλά δεν είναι παιδιά δικά του, και...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Έλα, ντρέπεσαι να πεις ότι είναι κι αυτές μπάσταρδα;

ΝΙΚΟΛΑΣ: Πάψε! Η μάνα...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Η μάνα, εντάξει... Έπρεπε να μας μεγαλώσει... Αλλά κι αυτό, να κάνει δυο παιδιά ακόμα...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Κι ούτε που ξέρουμε τον πατέρα τους. Αυτές τις πηγαίνει και τον συναντάνε, αλλά εμάς δεν μας έχει παρουσιάσει ποτέ...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Και τι να του πει; Αυτά είναι τα νόμιμα παιδιά μου; Θα πει κι αυτός χαίρω πολύ, ουστ από δω...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Αν είναι ένας...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Ένας είναι... και μη λέμε πολλά για δαύτον, γιατί απ' αυτόν ζούμε όλοι ακόμα, κουτσά στραβά...

ΝΙΚΟΛΑΣ: Τι να κάνουμε; Με τα λεφτά που παίρνουμε από τις δουλειές μας δεν μπορούμε να έχουμε ούτε τα στοιχειώδη... Καλά που η μάνα έχει αναλάβει και πληρώνει το νοίκι μας...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: ...και μας φέρνει κάθε τόσο τα καλάθια γεμάτα!

ΝΙΚΟΛΑΣ: Αλλά κι αυτός, ο πατέρας της Ακριβής και της Κωνσταντίνας λέω, να τις βάλει σε σπίτι κοντά στο δικό του, αλλά εμάς να μη θέλει να μας δει, ποτέ, ούτε καν να περνάμε από κει...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Υπάρχουν και χειρότερα!

ΝΙΚΟΛΑΣ: Ναι, υπάρχουν... Τι λες, πάμε κι εμείς στην παρέα; Μου έσπασε τη μύτη αυτό τ' αρνί...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Πάμε! *(Φεύγουν)*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μπαίνει ο Στέλιος.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κάτι μου είπαν να φέρω από την ταβέρνα... Τι, όμως; Καρέκλες, όχι. Μεζέδες, όχι, τα αρνιά κοντεύουν να ψηθούν... Αχ, ναι, κρασί και ποτήρια... *(Προχωρά στο βάθος της ταβέρνας. Έρχονται στη σκηνή η Ευτέρπη, η Ακριβή και η Κωνσταντίνα).*

ΕΥΤΕΡΠΗ: Εδώ είναι, ελάτε... Τίποτα δεν άλλαξε...

ΑΚΡΙΒΗ: Μαμά, γιατί έδιωξες το ταξί;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Γιατί έχει έρθει η Γαλήνη με το αμάξι της. Θα μας γυρίσει αυτή.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: Να μην αργήσουμε...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μη φοβάσαι, δεν θ' αργήσουμε... καθίστε εκεί, στο τραπέζι. Εγώ θα κοιτάξω λίγο ένα γύρω... Α, νάτοι όλοι, στην αμμουδιά... Τα παιδιά, οι αδερφές του... Κάτι τους λέει κι αυτοί γελάνε... Άρχισε κιόλας να ξεφουρνίζει τα αστεία του... Τα παιδιά τον έχουν κυκλώσει, η Γαλήνη στρείδι πάνω του, ο Γρηγόρης κι ο Νικόλας από κοντά... Ξέχασαν κιόλας όσα τους είπα; Αχ, Γαλήνη, εσένα φοβάμαι... Τον είχες στο μυαλό σου και τον αναζητούσες πάντα... Εξαιτίας σου ήρθα ως εδώ και είπα και στα αγόρια να έρθουν... Για να σε περιμαζέψουμε, αυτός είναι ικανός να σε τουμπάρει... *(Βγαίνει ο Στέλιος, με κανάτα και δίσκο με ποτήρια)*

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θα γίνει πανηγύρι σήμερα! Θα... Κυρά Ευτέρπη! Εσύ...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Στέλιο!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κυρά Ευτέρπη... να τ ακουμπήσω εδώ... Τι κάνεις;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Καλά είμαι Στέλιο... και συ καλά μου φαίνεσαι...
μεγάλωσες λίγο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ναι, αλλά λιγότερο από τους άλλους... εγώ τον
κλέβω το χρόνο, γιατί δεν στεναχωριέμαι ποτέ... Είσαι
όμορφη, κυρά Ευτέρπη...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Να 'σαι καλά Στέλιο, μ' έκανες και γέλασα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κι αυτές οι κοπέλες;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Κόρες μου. Ο Στέλιος ήταν εδώ... από πάντα.

ΑΚΡΙΒΗ – ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: Καλημέρα, κύριε Στέλιο.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλημέρα, καλημέρα... Δεν ξέρεις κυρά Ευτέρπη
πόσο στεναχωρέθηκα τότε που... Ξαφνικά έφυγε το αφεντικό,
έφυγες εσύ, έφυγαν τα παιδιά... Έμεινα μόνος με τις θείες...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Καλά κρατιούνται κι αυτές βλέπω...

ΣΤΕΛΙΟΣ: ...και ήρθε ο πόλεμος, η κατοχή... Ευτυχώς είχαμε
το μπαξέ και τα υπόλοιπα, τα βολέψαμε... Εσείς πως τα
περάσατε τότε;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Α, εμείς, βασιλικά... με όλα τα καλά του κόσμου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπράβο, πολύ χαίρομαι...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Καλό είναι που χαίρεσαι, Στελάκη, αλλά πήγε η πείνα σύννεφο... Αλλά, επιβιώσαμε.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι θα πει αυτό;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ζήσαμε... Δηλαδή δεν είναι το ίδιο, αλλά τέλος πάντων... Χάρηκα που σε είδα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κι εγώ! Σε σκεφτόμουν... και τους μπακλαβάδες που έφτιαχνες...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Α, θυμάμαι, πως τους περίμενες... Αν έρθεις καμιά φορά από την Αθήνα, να περάσεις από το σπίτι να σε κεράσω.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ναι, ναι...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Καλά, Στελάκη... Πήγαινε τους το κρασί... και πες στον Αργύρη πως τον περιμένω εδώ. Πες του να 'ρθει μόνος του!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Να 'ρθει μόνος του... Φεύγω, τρέχω... *(Φεύγει)*

ΕΥΤΕΡΠΗ: Εσείς πηγαίνετε μια βόλτα, όχι μακριά. Από δω, όχι με τους άλλους...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ: Να τελειώνουμε, μαμά...

ΑΚΡΙΒΗ: Βαρεθήκαμε! *(φεύγουν)*

ΕΥΤΕΡΠΗ: Εδώ, σ' αυτές τις πλάκες... τότε ήτανε χώμα... σωριάστηκε κάτω σαν το δέντρο... Κι εγώ να σπαρταράω πάνω του... Αχ, Στράτο... *(Μπαίνει ο Αργύρης)*

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Γεια σου Αργύρη. Μείνε εκεί! Δε χρειάζεται να ζυγώσεις περισσότερο!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πρέπει να ξέρεις ότι ήρθα μόνο και μόνο γιατί δεν ήθελα να αφήσω τα παιδιά ν' ακούνε τα παραμύθια σου...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τα παραμύθια μου; Βλέπω, ήρθες αγριεμένη...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Σ' αυτό εδώ το μέρος, πως θα ήθελες να είμαι; Κοίταξε, δεν έχουμε να πούμε πολλά. Στα παιδιά μου έλεγα πως είσαι πεθαμένος. Αυτό είναι πέρα για πέρα αληθινό. Είσαι πεθαμένος! Ό,τι και να πεις, δεν πρόκειται να το ακούσω...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μα γιατί;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Γιατί είσαι ο κακός δαίμονας της ζωής μου... Ο εφιάλτης μου! Άκουσε λοιπόν τι έχω να σου πω, για να τελειώνουμε μια ώρα αρχύτερα! Τα παιδιά, ναι, τα κάναμε μαζί... Αλλά, όταν σήκωσες εκείνο το καταραμένο πιστόλι και πυροβόλησες, υπόγραψες ότι παραιτείσαι, ότι δεν έχεις πια κανένα δικαίωμα σ' αυτά. Αυτόν που παίρνει τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου, έναν φονιά, κανονικά πρέπει να τον κρεμάνε, χωρίς λύπηση... Αλλά η μοίρα σε προστάτεψε... η μοίρα που ήτανε μαύρη για όλους τους άλλους τότε, ήτανε για σένα χρυσή... Αντί να σαπίσεις μέσα στα σίδερα, σε λίγους μήνες βγήκες έξω...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη, τι τα θέλεις αυτά;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Περίμενε! Θα τ' ακούσεις όλα! Μήπως νομίζεις ότι δεν ξέρω τι έκανες όταν βγήκες; Δεν πήγες στα Τάγματα; Τι κάνατε εκεί, αγαθοεργίες; Κυνηγούσατε τους εαμίτες, καίγατε και σκοτώνατε στις γειτονιές...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όχι εγώ!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Όχι εσύ; Σώπα! Και συ τι παρίστανες, το μανουάλι; Ήσουν ανάμεσα σε φονιάδες, κλέφτες, προδότες, που ρήμαζαν – και συ έμεινες παρθένα; Αλλού αυτά! Η αλήθεια είναι ότι βρήκες την ευκαιρία να δείξεις την πραγματική σου πάστα... Δεν είσαι ο καλοκάγαθος ταβερνιάρης, ο αγαθός άνθρωπος... Είσαι ένας σκληρός και αδίσταχτος αλήτης... ένας φονιάς!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι λες τώρα; Τι λες;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Όταν γυρνούσες στις γειτονιές και άνοιγες σπίτια και τραβούσες τους ανθρώπους έξω και άρπαζες τις γυναίκες απ' τα μαλλιά, τι ήσουνα; Για τόλμησε να το πεις, μήπως δεν ήσουνα ποτέ σε επιδρομές όπου αφήνατε πίσω καμένα σπίτια, σκοτωμένους άντρες, ατιμασμένες γυναίκες... τα ζήσαμε αυτά, δεν τα φανταστήκαμε, Αργύρη... Δεν είναι παραμύθια, είναι γραμμένα πάνω στο πετσί μας...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τελείωσες;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Όχι ακόμα... Γιατί αργότερα, όταν άρχισε το δεύτερο αντάρτικο, εσύ τι έκανες πάλι; Μήπως πουλούσες είδη προικός στα μέρη που πέρασες με τους άλλους της συνομοταξίας σου; Αυτά που κάνετε στην κατοχή φαίνονται λίγα μπροστά σ' αυτά που κάνατε από το σαράντα πέντε ως το σαράντα εφτά... δεν ξέρω που ακριβώς ήσουνα, αλλά μην τολμήσεις να μου πεις πάλι «όχι εγώ!», ότι τάχα εσύ έμεινες καθαρός και ανεπίληπτος μέσα στο σφαγείο...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μα ήταν πόλεμος, εμφύλιος... Αλλά εσύ που τα ξέρεις όλα αυτά;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Που τα ξέρω; Η απόγνωση... τότε, τις μέρες που τα παιδιά μου έμεναν νηστικά και φοβόμουν ότι θα τα χάσω, έπνιξα την ψυχή μου και ήρθα να σε βρω, μήπως τα σώσεις εσύ, είχα μάθει ότι είχες βγει από τη φυλακή... Εσύ όμως έλειπες – και έμαθα που ήσουν... Ευτυχώς! Γιατί και τα παιδιά μου έζησαν και μεγάλωσαν και δεν χρειάστηκε να λερώσω τα χέρια μου και να πάρω κάτι από σένα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Πέρασαν αυτά...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πέρασαν; Όχι όσο υπάρχω εγώ! Δεν ξέρεις σε τι κόλαση με έριξες τότε... Στους πέντε δρόμους, με τρία μωρά...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν σε έδιωξα εγώ!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Α, έτσι... Ωραία... Ήθελες να μείνω εδώ πέρα, με τις αδελφές σου, να έρχομαι να σε βλέπω στη φυλακή, να σου φέρνω και τσιγάρα... Ναι, έπρεπε να το κάνω, θα γλίτωνα από πολλά βάσανα και εξευτελισμούς... Μόνο που αν έμενα εδώ έστω και μια μέρα, θα σκοτωνόμουν μόνη μου... Μη νομίζεις ότι δεν ήθελα να πεθάνω... Αν δεν ήταν τα παιδιά, θα το έκανα, εδώ που μου σκότωσες την ψυχή...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Για τα παιδιά, δεν θα ήταν καλύτερα...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πάψε, μη μιλάς για τα παιδιά! Θα τα είχες κερδίσει αν εγώ δεν άντεχα, αν έσπαζα, αν λιποψυχούσα... Αλλά η δύναμή μου έφτασε να τα ζήσω, να τα μεγαλώσω, να τα στείλω στο σχολείο... Τα αγόρια έχουν τελειώσει το Γυμνάσιο! Πάντα τα είχα καθαρά, ντυμένα, προσεγμένα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν είπε κανείς ότι δεν είσαι καλή μάνα...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δε δίνω δεκάρα για τη γνώμη σου! Εγώ για να τα κρατήσω και να μεγαλώσω σκότωσα χίλιες φορές τον εγωισμό μου, την αξιοπρέπειά μου, την τιμή μου... η γνώμη σου είναι περιττή...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Σε παρακαλώ, να μιλήσουμε ήρεμα...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πάλι τα ίδια; Δεν θέλω να μιλήσουμε, δεν θέλω να ακούσω τίποτα από σένα! Πρόσεξε καλά, να τελειώνουμε: Αν ήρθα τότε ως εδώ ήταν γιατί κινδύνευα να χάσω τα παιδιά μου από την πείνα. Σήμερα, ευτυχώς, ούτε πεινάμε, ούτε σε έχουμε καμιάν ανάγκη! Όσο για τα διαμερίσματα που θα μας δώσει η αφεντιά σου, κράτησέ τα, έχεις κι άλλα παιδιά, που θα τα καλοδεχτούν... Σήμερα είναι η πρώτη και η τελευταία φορά που σε βλέπω και μιλάμε, το ίδιο και τα παιδιά...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Για στάσου! Καλά εσύ, αλλά τα παιδιά;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Άκουσες τι σου είπα; Ανάμεσά μας κυλάει αίμα, αίμα που το έχυσες εσύ, γιατί θίχτηκε ο εγωισμός σου! Δεν ξεπλένεται αυτό το αίμα, δεν μπορείς να περάσεις απέναντι... Και τα παιδιά είναι στη δική μου μεριά, πάρτο απόφαση!
(Μπαίνει η Γαλήνη)

ΓΑΛΗΝΗ: Έλα, μαμά, τελειώνετε οι δυο σας... Είμαστε κι εμείς εδώ!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Φώναξε τ' αδέρφια σου, να φύγουμε!

ΓΑΛΗΝΗ: Να φύγουμε; Γιατί;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Γιατί δεν έχουμε καμιά δουλειά εδώ! Είδες τον πατέρα σου, φτάνει... Πάμε!

ΓΑΛΗΝΗ: Τόσο λίγο; Έχουν κάνει ετοιμασίες...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καθίστε να φάμε τουλάχιστον...

ΓΑΛΗΝΗ: Αχ, ναι, ας καθίσουμε, σε παρακαλώ! *(Αγκαλιάζει τον Αργύρη)*

ΕΥΤΕΡΠΗ: Γαλήνη, με αναγκάζεις... να πω πράγματα που δε θέλω... Αλλά εδώ που φτάσαμε... Άκουσέ με και θα καταλάβεις γιατί θέλω να φύγουμε. Είχα αγαπήσει έναν άντρα, για πρώτη και τελευταία φορά στη ζωή μου... Αν θέλεις να με κατακρίνεις γι' αυτό, κατάκρινέ με... Μπορεί να μην έχω πληρώσει όσο πρέπει για αυτήν την αγάπη, μπορεί να χρωστάω ακόμα... Αυτόν τον άντρα ο πατέρας σου τον σκότωσε σαν το σκυλί, εδώ που στεκόμαστε τώρα. Τον πυροβόλησε ξανά και ξανά, στο στήθος, στο κεφάλι. Ήμουνα μπροστά, τα είδα όλα... Όταν ο Στράτος έπεσε κάτω έτρεξα κοντά του... Τον αγκάλιαζα, προσπαθούσα να καταλάβω αν ανάσαινε, τον φιλούσα, μάτωνα τα χέρια μου, τα ρούχα μου, τα μαλλιά μου... προσπάθησα να του ανοίξω το πουκάμισο, να σταματήσω το αίμα... είχε πλημμυρίσει ο τόπος αίμα... Άκουσα αυτόν να φωνάζει – να σηκωθώ και να φύγω, να πάω μέσα... Δεν τον έβλεπα, δεν έβλεπα από τα δάκρια και τα αίματα, αλλά ήρθε από πάνω μου, να με τραβήξει, να με ξεκολλήσει από τον σκοτωμένο... Όρμισα να του βγάλω τα μάτια, αλλά ήτανε γρήγορος και δυνατός, με κράτησε πέρα... ήθελα να τον βρίσω, να τον καταραστώ, αλλά δεν έβγαине φωνή από μέσα μου, ούτε να ουρλιάξω μπορούσα... κι αυτός με κρατούσε δυνατά με τα χέρια του, σαν κούκλα και φώναζε – αυτό ήθελες λοιπόν, μπράβο τα κατάφερες, λες και ήμουνα εγώ που είχα κάνει το φόνο... Ένοιωθα να χάνω τον κόσμο και

τότε μάζεψα όλη μου την ψυχή και τον έφτυσα κατάμουτρα... τουλάχιστον αυτό το κατάφερα... Όταν συνήλθα είχαν καταφτάσει οι αδερφές του, ο Στέλιος και δυο – τρεις γείτονες, που άκουσαν το πιστολίδι και έτρεξαν... Εσύ και τα μωρά είχατε ξυπνήσει από τη φασαρία και κλαίγατε, η Μαριγώ και η Αντριάνα τσιρίζανε, αυτός εδώ κοίταζε προς τα έξω και κάπνιζε κι ο Στράτος ήτανε παρατημένος μονάχος του, εδώ, εδώ, μέσα σε μια θάλασσα αίματα... Τον άφησα κι εγώ για να έρθω σε σας, που κλαίγατε... Όλοι τους τα ξεχάσανε αυτά, Γαλήνη... Και καλά αυτός, ήτανε πάντα παχύδερμο, αλλά και οι θείες σου είχαν την αδιαντροπιά να στρώσουνε λευκά τραπεζομάντιλα για να φάνε, όχι αλλού, αλλά εδώ, εδώ που κόπηκε η ζωή μου... και θέλουν να καθίσω κι εγώ μαζί τους... Τίποτα δεν θυμούνται, τίποτα δεν αισθάνονται... *(Η Γαλήνη πηγαίνει κοντά στην Ευτέρπη και την αγκαλιάζει)*

ΓΑΛΗΝΗ: Μαμά... Ήταν μια κακή στιγμή... Αλλά πως μπορώ να αρνηθώ τον πατέρα; Μήπως κι αυτός ήθελε να το κάνει;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δεν ήθελε;

ΓΑΛΗΝΗ: Χτύπησε αυτόν που ήρθε να σε πάρει, αυτόν που θα του καλούσε το σπιτικό του...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δεν υπήρχε μονάχα αυτός, υπήρχα κι εγώ! Σκότωσε κι εμένα, που ήθελα να ζήσω σαν άνθρωπος!

ΓΑΛΗΝΗ: Κι εγώ και τα παιδιά, τι φταιγάμε; Εσύ υπήρχες και ήθελες να ζήσεις σαν άνθρωπος, εμείς δεν υπήρχαμε; Ο φόνος κρατάει μια στιγμή, πριν προλάβεις να το σκεφτείς... αλλά δεν γίνεται έτσι, στα καλά καθούμενα... πρέπει να υπάρχει αιτία! Κατηγορείς τον πατέρα, αλλά εσύ δεν έχεις καμιά ευθύνη γι' αυτόν το φόνο;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Με κατηγορείς;

ΓΑΛΗΝΗ: Σου λέω την αλήθεια! Τι ήρθε να κάνει μέσα στο σπίτι μας; Τι έλεγε στον πατέρα και τον έκανε να θολώσει; Γιατί όλο το φταίξιμο στον πατέρα; Εσύ κι αυτός δεν φταίτε σε τίποτα;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Φταίμε γιατί αγαπηθήκαμε... αλλά δεν θα απολογηθώ σε σένα! Ποιος πυροβόλησε;

ΓΑΛΗΝΗ: Ποιος αποφάσισε να ζήσω τόσα χρόνια σαν ορφανό, ενώ ο πατέρας μου ζούσε; Γιατί αυτή η τιμωρία; Με ρώτησες εμένα, αν το ήθελα;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ναι Γαλήνη, έπρεπε να σε ρωτήσω τότε... Θέλεις να ζήσεις μ' έναν πατέρα κατάδικο, ισοβίτη, καμένο χαρτί, που δεν θα τον έβλεπες ποτέ – ή με μένα; Τι να σε ρωτήσω, παιδί μου; Τι ερώτηση να σου κάνω; Όπως ήρθαν τα πράγματα ή θα σας έπαιρνα μαζί μου ή θα μεγαλώνατε εδώ, με τις αδερφές του, σε διπλή ορφάνια! Γιατί εγώ δεν θα μπορούσα να ζήσω ...

ΓΑΛΗΝΗ: Τώρα όμως; Αν δεν θέλεις εσύ, άφησε εμάς να μείνουμε με τον πατέρα, να τον δούμε σήμερα, να ερχόμαστε σ' αυτόν, να έρχεται στο σπίτι μου, να γνωρίσει κι αυτός τα εγγόνια του...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Όχι!

ΓΑΛΗΝΗ: Όχι; Μα γιατί; Το τι θέλουμε εμείς, δε μετράει;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Θεέ μου... Γαλήνη, κοίταξέ με καλά: Πήγαινε σ' αδέρφια σου, έχουμε να τελειώσουμε την κουβέντα μας με τον πατέρα σου... ύστερα θα έρθω κι εγώ...

ΓΑΛΗΝΗ: Θα μείνουμε λοιπόν;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πήγαινε. *(Η Γαλήνη στρέφεται προς τον Αργύρη. Αυτός της γνέφει καταφατικά)*

ΓΑΛΗΝΗ: Μην αργήσετε! *(Φεύγει)*

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μη χαιρέσαι...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ευτέρπη, προσπάθησε να ξεχάσεις, να με συγχωρέσεις... Παίρνω όλο το φταίξιμο επάνω μου... Κάν' το για τα παιδιά μας... Δεν άκουσες τη Γαλήνη;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Η Γαλήνη! Η Γαλήνη θα κάνει αυτό που θα της πω εγώ! Δεν χρειάζεται να σου εξηγήσω το πώς και το γιατί, αλλά δεν πρόκειται να την ξαναδείς...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι... θα την εκβιάσεις; Δεν ντρέπεσαι;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δε σου πέφτει λόγος! Σου το είπα, όταν σκότωσες εκείνον τον άνθρωπο, έχασες όλα σου τα δικαιώματα στα παιδιά. Για πάντα! Πάρ' το απόφαση!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έτσι λες, αλλά μη νομίζεις ότι μπορείς να μας δέσεις όλους χεροπόδαρα και να κάνουμε ό,τι θέλεις εσύ! Εκτός από τη Γαλήνη είναι και τα αγόρια... Δεν θα τους στερήσεις το μέλλον τους!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μη στεναχωριέσαι, το μέλλον τους το φροντίζω εγώ και σε πληροφορώ ότι θα είναι μια χαρά... Σε είδα πως τους πλεύρισες, παιδιά είναι, δε γνώρισαν πατέρα, τους θάμπωσες με τα στρέμματα που θα πουληθούν...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Έχεις κι εσύ μερτικό...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μη το ξαναπείς! Το μόνο που θέλω είναι να μην έχεις καμιά σχέση με τα παιδιά μου!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αυτό να το ξεχάσεις...

ΕΥΤΕΡΠΗ: Θα τους μιλήσω εγώ... Θα τους πω όσα ξέρω για σένα, όλα τα κατορθώματά σου...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Θα σε πολεμήσω!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Αλήθεια; Και πως θα το κάνεις; Μόνο με τα λεφτά; Δεν είμαστε και τόσο φτηνοί, Αργύρη... Να μην ενοχλήσεις ποτέ ξανά κανέναν από μας, γιατί...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Γιατί;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Το σικαίνομαι αυτό, αλλά η ζωή μου έχει κάνει πολύ χειρότερα... Κι όταν έχω εσένα, να θέλεις να φυτρώσεις σαν το παράσιτο ανάμεσα σε μένα και τα παιδιά μου, δε χωράει κανένας δισταγμός... Τις βλέπεις αυτές τις κοπέλες που περπατάνε εκεί πέρα, στα δέντρα; Είναι κόρες μου...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Κόρες σου;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Ναι, κόρες μου... Κι εσύ δεν έχεις δυο παιδιά ακόμα; Σ' αυτό ταιριάζουμε... Ήθελα να τις έχω κι αυτές μαζί μου, να δουν, για ν' ακούσει ο πατέρας τους τι συνέβη, απ' αυτές, όχι από μένα... Αυτός έχει τη δύναμη, όποτε θέλει, να σε σβήσει...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ο πατέρας τους;

ΕΥΤΕΡΠΗ: ...και μέλλον σύζυγός μου, όταν οι συνθήκες το επιτρέψουν... Μην απορείς για το πώς μπορεί να σε εξαφανίσει από προσώπου γης... Υπάρχουν πολλοί τρόποι και κοίταξε να μην τους χρησιμοποιήσει...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ποιος είναι αυτός;

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δεν χρειάζονται λεπτομέρειες... Λοιπόν, τελειώσαμε. Εγώ θα πάω να τους πάρω από κει κάτω – και φεύγουμε. Πρόσεξε καλά: Αν καταλάβω ότι γυροφέρνεις τα παιδιά, ιδίως τη Γαλήνη, ούτε που μπορείς να φανταστείς τι είμαι ικανή να σου κάνω. Και θα το κάνω, το ορκίζομαι στο αίμα που έχυσες εδώ... *(Φεύγει)*

ΑΡΓΥΡΗΣ: Όστε έτσι, κυρία Ευτέρπη! Νομίζεις ότι είμαι κανένα παιδάκι και θα φοβηθώ με τον μπαμπούλα, τον ... αυτόν σου, πώς να τον πω... Ακούς εκεί – μέλλον σύζυγός μου όταν οι συνθήκες το επιτρέψουν! Κατηγορείς εμένα για όσα έκανα στο αντάρτικο, αλλά εσύ πήγες και πουλήθηκες σε κάποιον από δαύτους, τι άλλο θα είναι, μεγάλο και τρανό – και το λες και δε ντρέπεσαι... Το βρήκες το θύμα και με τις πλάτες του παριστάνεις το σκληρό καρύδι σε μένα, ότι δεν ενδιαφέρεσαι ούτε για περιουσίες, ούτε για τίποτα... Και τον κρατάς δεμένο, έχεις δυο κόρες δικές του... Μπράβο! Αλλά τα παιδιά μας δεν είναι παιδιά του, είναι παιδιά μου. Παιδιά μου! Εγώ τα πονάω – κι αυτά λαχταράνε τον πατέρα τους... Θα πεις τώρα στη Γαλήνη να μη με ξαναδεί... Κούνια που σε κούναγε! Και στο Γρηγόρη να μην καταδεχτεί να γίνει νοικοκύρης, από υπαλληλάκος που είναι τώρα – γιατί; Γιατί εσύ δεν θέλεις να με βλέπεις... Είσαι μακριά νυχτωμένη! Και ο Νικόλας θέλει να παντρευτεί την κοπελιά που έχει, όλα μου τα είπε, λες ότι θ' ακούσει εσένα και δεν θ' απλώσει το χέρι στον πατέρα του; Δυο χρονών ήτανε όταν τον έχασα, δεν θα τον χάσω ξανά! Τους μιλάς βλέπω, αγορεύεις... Λέγε, λέγε... Μόνη

σου θα φύγεις, με τις κόρες σου! Αυτή τη φορά είναι η σειρά μου να γελάσω! Κι αν δεν θέλεις εσύ, υπάρχει και η Αλκμήνη... Συνέχισε να κάνεις τη ζόρικη, εσύ θα χάσεις! Να καταλάβεις επιτέλους ποιος είμαι, που μου τίναξες τη ζωή στον αέρα και ζητάς τώρα να με θάψεις ζωντανό! Τι λέω... Τι λόγια βγαίνουν από το στόμα μου; Αχ, Ευτέρπη, αν ήθελες... Μια λέξη αν έλεγες... Μα τι κάνουν; Που πάνε όλοι; Φεύγουν... Γαλήνη, Γαλήνη... *(Τρέχει προς το μέρος τους)*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Η Μαρिγώ και η Αντριάνα πηγαινοέρχονται.

ΜΑΡΙΓΩ: Τίποτα ακόμα, κανείς... Κοντεύει να σουρουπώσει και είναι άφαντος... Άγιε μου Χριστόφορε, προστάτεψέ τον... Φοβάμαι Αντριάνα, φοβάμαι...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Μα που μπορεί να πήγε; Κι ο Στέλιος τον ψάχνει τόσες ώρες, δεν φάνηκε κι αυτός...

ΜΑΡΙΓΩ: Αχ, να μην κάνει καμιά βλακεία...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Μα τι ήτανε κι αυτό το κακό; Από τη μια στιγμή στην άλλη, από τη χαρά στη λύπη...

ΜΑΡΙΓΩ: Πάλι αυτή, η οχιά, το έκανε το θαύμα της...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Μα πως τα κατάφερε τα παιδιά και σε δυο λεπτά μέσα σηκωθήκανε να φύγουνε... και η Γαλήνη...

ΜΑΡΙΓΩ: Και η Γαλήνη, που έκλαιγε στα χέρια του, που δεν τον άφηνε από την αγκαλιά της... Αλλά και τα αγόρια, όταν

τους μίλησε ο πατέρας τους, δάκρια τρέχανε απ' τα μάτια τους...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Απίστευτα πράγματα... Ο Αργύρης να προσπαθεί να τους κρατήσει... να τρέχει ξοπίσω τους παρακαλώντας... Μέχρι που αυτή, η οχιά, τον έσπρωξε κι αυτός παραπάτησε και έπεσε και μέχρι να σηκωθεί είχανε φτάσει στο αμάξι... Τους φώναζε τότε... αχ, αυτές οι φωνές του...

ΜΑΡΙΓΩ: Αλλά αυτοί, τίποτα, γίνανε καπνός...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Κι ο Αργύρης έμεινε σκονισμένος, σασιτισμένος... Δε μιλούσε για κάμποση ώρα... αλλά όταν τον ζυγώσαμε έφυγε, πέρα...

ΜΑΡΙΓΩ: Είπαμε κι εμείς πάει να περπατήσει, να του φύγει το βάρος... Αλλά τόσες ώρες πια... *(Μπαίνουν η Αλκμήνη, ο Σπύρος κι ο Αλέξης)*

ΑΛΚΜΗΝΗ: Γεια σας.

ΣΠΥΡΟΣ: Γεια σας θείες...

ΜΑΡΙΓΩ: Αχ, ελάτε κι εσείς, επιτέλους... κοντεύουμε να τρελαθούμε... Χάσαμε τον Αργύρη!

ΑΛΚΜΗΝΗ: Ο Αργύρης; Τι έπαθε;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Έφυγε γύρω στις δώδεκα κι ακόμα να φανεί... Ήταν ταραγμένος...

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί; Τι συνέβη;

ΜΑΡΙΓΩ: Θα σας τα πω παιδιά μου, άλλη ώρα. Τώρα τρέξτε κι αναζητήστε τον κι εσείς... Ψάχνει κι ο Στέλιος... *(Ο Σπύρος και ο Αλέξης φεύγουν)*

ΑΛΚΜΗΝΗ: Τι έγινε;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Ήρθαν τα παιδιά, τον αγκάλιασαν, όλα πήγαιναν καλά... Ώσπου ήρθε εκείνη... Κάτι μίλησαν οι δυο τους και μετά αυτή πήρε τα παιδιά και φύγανε, με το αμάξι της Γαλήνης...

ΜΑΡΙΓΩ: Ο Αργύρης ταραχτήκε πολύ... Μετά από λίγο εξαφανίστηκε και δεν έχει φανεί ακόμα...

ΑΛΚΜΗΝΗ: Θεέ μου... πάω να ψάξω κι εγώ...

ΜΑΡΙΓΩ: Κάθισε καλύτερα, θα τον βρουν τα παιδιά... Τι κάνατε όλη μέρα στον Πειραιά;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Μαύρα καμώματα... Κανονίζαμε τις λεπτομέρειες για το ταξίδι...

ΜΑΡΙΓΩ: Ποιο ταξίδι;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Φεύγουμε... φεύγουν τα παιδιά για τη Γερμανία και θα πάω κι εγώ μαζί τους.

ΜΑΡΙΓΩ: Τι έκανε λέει;

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Είσαι τρελή; Θ' αφήσεις τον άντρα σου;

ΑΛΚΜΗΝΗ: Τον άντρα μου; Αυτός με θεωρεί εμπόδιο, το έδειξε καθαρά... Αλλά να δούμε πρώτα τι έγινε, που

βρίσκεται... Δε μπορώ να περιμένω εδώ, πάω να ψάξω κι εγώ!
(Φεύγει)

ΜΑΡΙΓΩ: Άλλη λαχτάρα κι αυτή! Τι μέρα είναι σήμερα, Θεέ μου...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ: Αν φύγουν τα παιδιά και η Αλκμήνη, σαν τα κούτσουρα θα μείνουμε... Εμείς κι ο Στέλιος... Αχ, Αργύρη, Αργύρη, πως τα κατάφερες έτσι...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Ο Αργύρης και ο Στέλιος πίνουν κρασί.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Το κατάλαβες Στέλιο; Είναι επικίνδυνο πράγμα ο έρωτας...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ναι, αφεντικό...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ξεκινάς αθώς και παραδίνεσαι χωρίς όρους... Τότε σ' αρπάζει αυτός και σε ορίζει, δεν κουμαντάρεις πια τον εαυτό σου... Τι θα κάνεις άμα έρθει να χαλάσει αυτόν τον έρωτα ο... άλλος;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι θα κάνεις, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αν είσαι ξύπνιος, θα τον σκοτώσεις... Αν είσαι κουτός, πάλι θα τον σκοτώσεις! Είπαμε, δεν κάνεις κουμάντο εσύ, κάνει ο έρωτας...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Με το συμπάθιο, αφεντικό, αλλά αν οι... χμ, οι κερατάδες σκοτώνανε κιόλας, ο κόσμος θα είχε μείνει ο μισός...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Σωστή σκέψη Στέλιο... αλλά ποιος σου είπε ότι όλοι αυτοί αγαπούν;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δηλαδή, όποιος αγαπά και του πειράζουν την αγάπη, σκοτώνει;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ή, σκοτώνεται... Αλλά διαλέγουμε πάντα την εύκολη λύση... Είναι ευκολότερο να σκοτώσεις, παρά να σκοτωθείς... Αλλά το εύκολο – είναι λάθος... Αυτό ήταν το λάθος της ζωής μου, Στέλιο... Αν είχα κάνει τότε τη σωστή κίνηση, να στρέψω το πιστόλι εδώ, αντί να πυροβολήσω το Στράτο, όλα θα είχαν πάει καλύτερα, για όλους...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι λες αφεντικό...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ξέρω τι λέω Στέλιο. Τράβα γέμισε το μισόκιλο. *(Ο Στέλιος φεύγει)* Αλλά εκείνη την ώρα δε σκεφτόμουν το μέλλον... Με όριζε το παρόν... Αν ήξερα, αν μπορούσα να ξέρω... Κι αν φεύγανε με το κωροφύλακα – σε λίγες βδομάδες θα γύριζε πίσω με τα παιδιά, σιγά μη μπορούσε αυτός ο αληταράς να στηρίξει οικογένεια... Αλλά κι αν δε γύριζε η Ευτέρπη, τι; Πάλι θα είχα τα παιδιά μου, θα τα έβρισκα και αργά ή γρήγορα θα τα έπαιρνα κοντά μου... Αλλά δεν έβλεπα, δεν έβλεπα – κι έβγαλα ο ίδιος τα μάτια μου... Αυτόν τον αλήτη τον έκανα εγώ ο ίδιος άγιο εικόνισμα για την Ευτέρπη και εγώ έγινα δαίμονας γι' αυτήν... Από τότε, μια ζωή από το καυτό στο παγωμένο: Ισοβίτης, μετά ελεύθερος... Που να βρω την Ευτέρπη, τα παιδιά... Φοβόμουν ότι θα ξαναπάω στη φυλακή κι αυτός ο φόβος με έκανε αδίσταχτο... Είχε δίκιο η Ευτέρπη... Αν ήμουν πραγματικός άντρας θα είχα δώσει τότε ένα τέλος... αλλά εγώ εξαργύρωνα το τομάρι μου με τις ζωές των άλλων... Όταν πυροβολούσα, έκλεινα τα μάτια, να μην βλέπω ποιος πέφτει... Η Αλκμήνη... Το αγαθό έργο της ζωής

μου... Τη γλίτωση και την πήρα μαζί μου, αντίδωρο στα κρίματα που είχα στο λαιμό μου, αλλά όταν ξαναείδα την άλλη, την πούλησα, χωρίς δισταγμό, χωρίς σταλιά φιλότιμο, κι αυτή το κατάλαβε... Με αγαπούσε... Πως με αγαπούσε... σαν θεό, χωρίς όρους... Τι άλλο μπορούσα να ζητήσω; Η Αλκμήνη δεν μου άξιζε, αλλά την είχα δική μου και είχα το Σπύρο και τον Αλέξη... Αλλά και πάλι δεν ήξερα το μέλλον, δεν έβλεπα, ήμουν τυφλωμένος από τον έρωτα, είχα βάλει κάτω το κεφάλι και έτρεχα, ίσια στο γκρεμό... Πάει η Αλκμήνη, πάνε και τα παιδιά... Αλλά η Γαλήνη; Τι την έκανε να μ' αρνηθεί έτσι, λίγη ώρα μετά που κλαίγαμε μαζί; Όταν πήγα στο σπίτι της, χτυπούσα, χτυπούσα την πόρτα της – δεν μου άνοιγε κανείς... μετά βγήκε εκείνος ο νεαρός και μου λέει πως η κυρία λείπει και άφησε παραγγελία να μην την ενοχλήσω ξανά... Η κυρία είναι η κόρη μου! του λέω... Κι αυτός αρχίζει να μου φωνάζει, να με βρίζει, να με σπρώχνει... Τι άλλο να κάνω; Πόσο να ζητιανέψω από την κόρη μου να μου μιλήσει; *(Έρχεται ο Στέλιος)* Αχ, Στέλιο, βάλε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Βάζω, αφεντικό...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Είδες, Στέλιο; Ξαφνικά έγινα ξένος για όλους... Θα μου πεις, να βρω τα αγόρια... Δεν ξέρω και που μένουνε... Με τι κουράγιο να τους ψάξω... Κι αν η μάνα της κατάφερε τη Γαλήνη, φαντάσου αυτούς... γι' αυτό και δε φάνηκαν, τόσον καιρό... Καλά η Ευτέρπη, αυτή πάντοτε με μισούσε. Αλλά, γιατί να είμαι ξένος για τα παιδιά μου; Πέντε παιδιά, Στέλιο, τώρα είμαι ξένος σε όλα... Ο Αλέξης ούτε με χαιρέτησε όταν έφυγαν κι ο Σπύρος... άκουσες τι μου είπε; Δεν περίμενε από μένα, λέει, τέτοιο φέροσιμο στη μάνα του, τον απογοήτευσά... όλους τους απογοήτευσά... ακόμα και οι αδελφές μου, για να μην με καταριούνται και να μη με βρίζουν, πρέπει να πεθάνω πρώτα... αλλά και μετά τα ίδια θα λένε.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Και η Αλκμήνη, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μου το έλεγε η Μαριγώ, ότι φεύγει μαζί με τα παιδιά, αλλά ήμουν θολωμένος εκείνες τις μέρες... Η Αλκμήνη δεν μου είπε τίποτα... Δεν μπήκε στον κόπο να κουβεντιάσει μαζί μου... Η Αλκμήνη... έλεγε πως δεν ήθελε τίποτα, αλλά οι πράξεις της έδειξαν πως τα ήθελε όλα... Έτσι είναι... Βλέπεις, κι αυτή κάνει το ίδιο λάθος που έκανα εγώ με την Ευτέρπη: Όταν προδόθηκε ο ερωτάς της διάλεξε την εύκολη λύση, σκότωσε εμένα αντί να σκοτώσει τον εγωισμό της... Αλλά είναι γυναίκα, Στέλιο, οι γυναίκες δεν χάνονται...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μην στεναχωριέσαι, αφεντικό...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ακόμα κι έτσι που έχω καταντήσει, δεν μπορώ να δεχτώ ότι όλες οι αγάπες μου ήταν ψέματα, δεν μπορώ να υπογράψω ότι όλη η ζωή μου ήταν ένα όνειρο, που το ονειρεύτηκα ξύπνιος... Γιατί είμαι σίγουρος ότι δεν ήμουν ίσκιος, Στέλιο, είχα πρόσωπο, κι όταν έκανα το σωστό κι όταν έκανα το λάθος... Τώρα το πρόσωπό μου έχει λιώσει, σα να το πάτησαν ένα τσούρμο αγριεμένοι, με αρβύλες...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν καταλαβαίνω αφεντικό... Αν είχες παλιά πρόσωπο, έχεις και τώρα. Κι αν δεν είχες ποτέ, σωστά δεν έχεις και τώρα... Αν το έχεις, κανείς δεν μπορεί να σου το πατήσει με τις αρβύλες του... Γιατί αν εννόησα, πρόσωπο δεν είναι η φάτσα, είναι αυτό που έχουμε από μέσα...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Λοιπόν;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τι λοιπόν, αφεντικό; Εσύ θα μου πεις, έχεις ή δεν έχεις πρόσωπο; Θέλεις ή δεν θέλεις να έχεις;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Κι αν έχω, τι να το κάνω – έτσι εξευτελισμένο;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, ή εσύ τα 'χεις μπερδεμένα ή εμένα δεν τα χωράει το μυαλό μου...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Δεν είναι άδικο, Στέλιο, να εξευτελίζεται έτσι το πρόσωπο του ανθρώπου, ακόμα και το δικό μου, κι ας έκανα τόσα λάθη;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Που έκανες λάθος, αφεντικό;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τι σημασία έχει; Η ζωή συχωράει όλα τα λάθη, μονάχα ένα λάθος δεν συχωράει, την ήττα... Όταν έπεσα στο κώμα, όλοι με αποπήραν... Μόνον εσύ δεν μου είπες πικρό λόγο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Εγώ, αφεντικό; Μα εγώ δεν ζήτησα τίποτα, δεν έχασα τίποτα, σ' αγαπούσα πάντα χωρίς σκέψεις, ελεύθερος...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Αυτό που είπες είναι πολύ ωραίο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αλλά να ξέρεις, σε θέλω ζωντανό... Άμα τα τινάξεις, τότε δεν θ' αξίζεις ούτε όσο ένα τσουβάλι κοπριά!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Βάλε κρασί...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πολύ πίνεις, αφεντικό...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Και λοιπόν; Τι έχω να χάσω;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Το κρασί είναι για τους πελάτες, αφεντικό. Άμα το πιούμε εμείς, τι θα τους δίνουμε μετά;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Ποιοι πελάτες, μωρέ Στέλιο; Αφού, ένα μήνα τώρα, δεν την ανοίξαμε την ταβέρνα, τους διώχνουμε όλους...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό... και πως θα επιβιώσουμε;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Που την έμαθες αυτή τη λέξη; Δε θέλω πια να επιβιώσω... Δε με ενδιαφέρει... Δε με νοιάζει. Δε δίνω δεκάρα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, έτσι όπως πας, στο λέω, θα πάθεις τίποτα στο τέλος...

ΑΡΓΥΡΗΣ: Στο τέλος, δεν θα πάθω τίποτα... Μέχρι τότε δεν ξέρω τι μου γράφει ακόμα η μοίρα... άντε, τράβα να κοιμηθείς.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αφεντικό, θα την ανοίξουμε αύριο την ταβέρνα;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Θα σου πω... αύριο. *(Ο Στέλιος φεύγει)* Αύριο... μπορεί να γυρίσει η Αλκμήνη... Μπορεί να ξεθαρρέψει η Γαλήνη και να 'ρθει ως εδώ... πολλά μπορούν να συμβούν... κι αν έρθουν και με βρουν μεθυσμένο; Αν ξαναγυρίσουν οι αγάπες μου, δεν πρέπει ν' αντικρίσουν ένα μεθύστακα, ένα γέρο αλήτη... Πρέπει να συνέλθω... Πρέπει να ξεπλύνω το πρόσωπό μου, να ξαναγίνω άνθρωπος... *(Βάζει ένα δίσκο στο τζουκ – μποξ)* Να βγω ξανά στον ήλιο... Δεν πέθανα ακόμα... Είμαι ακόμα ζωντανός! Η ζωή συνεχίζεται... Η ζωή είναι παντοδύναμη... *(Χορεύει μερικά βήματα. Πέφτει και μένει ακίνητος)*

ΑΥΛΑΙΑ